

TORSDAGEN DEN 8 OKTOBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. G20-toppmötet i Pittsburgh (24-25 september) (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Den ekonomiska och finansiella krisens följder för utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. Informationsfrihet i Italien (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om informationsfrihet i Italien.

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Yttrandefrihet och informationsfrihet utgör grundvalen för ett fritt, demokratiskt och pluralistiskt samhälle. Det är min fasta övertygelse som tidigare journalist, och det är även Europeiska unionens fasta övertygelse. Det är anledningen till att alla EU-institutioner – parlamentet, rådet och kommissionen – har undertecknat Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Artikel 11 lyder enligt följande: "Var och en har rätt till yttrandefrihet. Denna rätt innefattar åsiktsfrihet samt frihet att ta emot och sprida uppgifter och tankar utan offentlig myndighets inblandning och oberoende av territoriella gränser. Mediernas frihet och mångfald skall respekteras."

Jag vill påminna om att det även framgår av EU-stadgan, i artikel 51.1, var och när dessa grundläggande rättigheter är tillämpliga. Jag citerar igen: "Bestämmelserna i denna stadga riktar sig, med beaktande av subsidiaritetsprincipen, till unionens institutioner och organ samt till medlemsstaterna endast när dessa tillämpar unionsrätten."

Inom EU:s behörighetsområde, som vi måste respektera, har Europeiska kommissionen alltid försvarat mediefriheten, yttrandefriheten, informationsfriheten och pressfriheten, oavsett om det gäller inom EU eller i våra yttre förbindelser med tredjeländer. Jag vill särskilt påminna om den viktiga roll som spelas av EU:s direktiv "television utan gränser", som sedan 1989 har garanterat att medborgare i alla EU-medlemsstater har frihet att utan begränsningar ta emot sändningar från andra EU-länder. Det är ett EU-direktiv som väsentligen har bidragit till det fria flödet av information över gränser och till ett mer pluralistiskt medielandskap i alla medlemsstater. I detta sammanhang vill jag tacka Europaparlamentet för att ha hjälpt kommissionen att få fram en moderniserad version av detta direktiv som utvidgar informationsfriheten över gränser, utöver radio och tv, till andra audiovisuella tjänster, och särskilt dem som sänds via Internet.

Alla EU-medlemsstater måste införa detta direktiv innan året är slut, vilket kommer att ge ett viktigt bidrag till ett pluralistiskt landskap även när det gäller Internetmiljön. Låt mig även påminna om tre andra mycket viktiga delar i detta direktiv.

Först och främst, främjandet av oberoende tv-produktioner. Det finns en artikel i direktivet om att radio- och tv-bolag måste reservera minst 10 procent av sin sändningstid eller 10 procent av sin programbudget för europeiska arbeten som skapats av producenter som är oberoende från dessa radio- och tv-bolag.

För det andra garanterar direktivet i den moderniserade versionen journalisters och nyhetsorganisationers rätt att få tillgång till korta utdrag från hela EU för att kunna sammanställa korta referat.

För det tredje, och detta är av yttersta vikt, finns det i det nya direktivet ett omnämnande av behovet av att ha oberoende mediemyndigheter på nationell nivå. Detta är ett omnämnande som föreslogs av kommissionen

och som kunde antas först i slutändan tack vare starkt stöd från Europaparlamentet. Så när det gäller radio- och tv-sektorn kan det moderniserade direktivet "television utan gränser" ses som en stadga för gränsöverskridande informationsfrihet inom EU.

Låt mig nu påminna om en annan viktig aspekt av EU:s behörighetsområde där denna institution kan agera och har agerat till förmån för mediemångfald. Jag talar om politiken för radiospektrum. Ni känner alla till att det inte kan förekomma några radio- och tv-sändningar utan tillgång till radiospektrum, och det är EU:s politik som ska se till att alla aktörer på marknaden får icke-diskriminerande tillgång till radiospektrum. Nationella myndigheter har alltså inte rätt att frysa, genom tilldelning av spektrum, konkurrenssituationen på mediemarknaden till förmån för operatörer som redan är aktiva på den marknaden. EG-domstolen har för övrigt bekräftat denna viktiga princip, som är ett direkt resultat av friheten att tillhandahålla tjänster, i sin dom i målet Centro Europa. Kommissionen välkomnade det avgörandet som ett bidrag till rättvis konkurrens och som en viktig grundval för att stärka mediemångfalden. Utifrån den utgångspunkten har kommissionen vid upprepade tillfällen agerat mot medlemsstater där systemet för spektrumhantering har förefallit strida mot denna princip.

För att ge ett exempel skulle jag vilja påminna om överträdelseförfarandet om tilldelning av radiospektrum i Italien 2006, som min kollega Neelie Kroes och jag tog initiativ till. Under påtryckning från detta förfarande håller de italienska myndigheterna nu på att ändra sitt tillvägagångssätt. Resultatet av detta kommer att bli ett avsevärt öppnande av marknaden och en vinst för mediemångfalden. Spektrumpolitik är därför ett tydligt exempel på ett område där EU kan agera inom sitt behörighetsområde i syfte att öka konkurrensen om de resurser som radio- och tv-bolag är beroende av och därigenom stärka mediemångfalden.

När det gäller pressen är EU:s behörighet avsevärt mer begränsad. Pressen är ett av de främsta exemplen på nationella, eller till och med regionala, behörighetsområden, och dess situation återspeglar ofta de olika kulturella traditionerna i våra olika medlemsstater. Det finns alltså ingen EU-lagstiftning som specifikt avser pressen, och inte heller går det att ha någon sådan lagstiftning inom ramen för fördragen i deras nuvarande utformning. Men inom EU-institutionerna, och i synnerhet inom Europeiska kommissionen, har vi alltid understött pressens utveckling inom EU. Jag påminner om att jag i egenskap av EU:s kommissionsledamot med ansvar för medier har haft otaliga möten med chefredaktörer från hela Europa för att diskutera de aktuella frågorna när det gäller mediefrihet och mediemångfald.

I juni 2009 ledde detta till Europeiska stadgan om pressfrihet som utarbetades av journalister i hela Europa. Jag gav mitt fulla stöd till den stadgan när jag fick slutresultatet av detta arbete i min hand. Stadgan om pressfrihet på initiativ av det europeiska journalistsamfundet är en viktig återbekräftelse på de grundläggande värderingar som fastställs i sådana grundläggande rättsakter som Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Det är också en påminnelse för alla politiska beslutsfattare inom deras behörighetsområden att offentliga myndigheter verkligen har en roll att spela för att kunna upprätthålla faktisk pressfrihet: de måste vara redo att skydda yttrandefriheten och främja dess utveckling. Stadgan är därför ett viktigt steg framåt mot att stärka dessa grundläggande värden och rättigheter, att ge journalister möjlighet att åberopa dem mot regeringar eller mot politiska offentliga myndigheter närhelst de anser att friheten att utöva deras arbete är otillbörligt hotad.

Ledamöterna kommer att märka att EU:s institutioner, och i synnerhet kommissionen, visar ett starkt politiskt engagemang för grundläggande rättigheter och för informationsfrihet, yttrandefrihet och mediefrihet. Vi använder våra behörigheter för att upprätthålla dessa rättigheter och friheter i vårt arbete på grundval av fördragen och kommer att fortsätta med detta.

Men låt mig också beröra en annan viktig aspekt, nämligen det faktum att grundläggande rättigheter som avser EU-politik inte ger EU behörighet för alla frågor som avser grundläggande rättigheter i någon viss medlemsstat. Låt oss inte glömma bort att medlemsstaterna har konstitutioner, många av dem med lång tradition, och att det i alla medlemsstater finns domstolar, appellationsdomstolar och författningsdomstolar som garanterar att grundläggande rättigheter respekteras och upprätthålls närhelst nationella myndigheter agerar. Vi såg ett exempel på detta så sent som i går i Italien.

Detta är resultatet av att vi har arbetsfördelning, för Europa är ingen superstat, utan det består av 27 suveräna medlemsstater och kommer att fortsätta att fungera på detta sätt även inom ramen för det nya Lissabonfördraget.

Jag vill därför uppmana er att inte använda EU:s institutioner för att lösa problem som enligt våra fördrag ska lösas på nationell nivå. Vi ska inte göra anspråk på en roll som vi inte har, och vi kommer inte att ha den inom ramen för Lissabonfördraget heller. Låt oss här koncentrera oss på att effektivt tillämpa reglerna,

principerna, rättigheterna och friheterna på områden där EU har behörighet. Detta kan leda till mycket viktiga framsteg, och jag har nämnt flera konkreta exempel på detta i mitt tal.

Låt mig lägga till ytterligare ett exempel på var vi kan agera. Parlamentsledamoten Paul Rübig föreslog nyligen i ett ändringsförslag till budgeten ett nytt EU-program kallat Erasmus för journalister. Ett sådant program skulle, när det är svåra tider för pressen, göra det möjligt för journalister att under en begränsad tid arbeta med redaktionspersonal i andra medlemsstater. Det skulle också göra det möjligt för journalister att upptäcka den politiska, ekonomiska och sociala situationen i andra medlemsstater och skriva om den. Det skulle göra det möjligt för journalister att jämföra situationen i Europa och presentera den för läsarna, inbegripet situationen när det gäller pressfriheten. Det är anledningen till att jag uppmanar Europaparlamentet att inta en mycket positiv inställning till dessa förslag, som med visshet stöds av EU:s kommissionsledamot med ansvar för medier.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, ordföranden, mina damer och herrar! Att jag begärde att få ordet för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) i denna debatt om pressfriheten i Italien är framför allt för att fördöma att Europaparlamentet tyvärr används för att debattera nationella frågor. Det är också för att fördöma ett orättvist och oärligt angrepp på regeringen i en EU-medlemsstat där rättsstatsprincipen tillämpas lika strikt som i övriga Europa.

När det gäller den första punkten vill jag hänvisa till Italiens president, som jag redan citerade i går och som uttalade sig i förra veckan, Europaparlamentet – jag citerar – ”får inte vara en resonanslåda för politiska konflikter och kontroverser som hör hemma inom medlemsstaterna och deras nationella parlament”. Jag citerar återigen Italiens president: ”Inte heller får Europaparlamentet vara någon slags överdomstol som uttalar sig om nationella domstolars avgöranden eller nationella regeringars handlingsätt.” Det är inte min avsikt att förolämpa min vän president Napolitano när jag säger att han inte tillhör samma politiska led som premiärminister Berlusconi eller jag själv eller den grupp jag företräder.

(Protester från Martin Schulz)

Respektera min rätt att tala herr Schulz! Jag vill att både yttrandefriheten och pressfriheten ska respekteras denna förmiddag!

(Avbrott av Martin Schulz)

Vi vet vilka bråkmakarna är. Det stör inte mig. Jag är inte upprörd. Herr talman! Allt jag begär är att ni låter mig tala. Det här är inte rätt sätt att hålla en debatt.

Dessa ord uttrycker dock klart och tydligt den respekt som vi bör visa demokratiska institutioner vare sig de är nationella eller europeiska. Den debatt vi håller denna förmiddag har faktiskt ingenting alls att göra med anledningen till att Europaparlamentet finns. Vad handlar det egentligen om? Är det något som hindrar att italienska politiker arrangerar en debatt om pressfrihet och andra frågor i sitt eget nationella parlament? Det tror jag inte. Är det något som hindrar att italienska medborgare uttrycker sitt ogillande av en viss lag? Nej. Är det något som hindrar att de italienska domstolarna upprätthåller lagen? Nej, som vi tydligt har sett. Är EG-domstolen förhindrad att invända mot en italiensk lag som strider mot EU-fördragen? Nej. Svaret på alla dessa frågor är självklart nej.

Därför är skälet till debatten i denna kammare inget annat än en futtig, politisk och ensidig plan för att störta en politisk motståndare. Vad än våra ledamotskolleger hävdar fungerar Italien som det ska i EU, demokratiskt och i enlighet med rättsstatsprincipen. Att påstå motsatsen är att bortse från realiteter. Ingen låter sig luras av det.

Mina damer och herrar! Det är inte Europaparlamentets uppgift att vara en kammare där nationella politiska konkurrenser gör upp räkningen. Kammaren är inte rätt plats att försöka undergräva en regering som, vill jag tillägga, är politiskt ansvarig enbart inför sina egna medborgare. Det är därför som vi har val. Tack för er uppmärksamhet.

David-Maria Sassoli, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi påverkas alla av de omständigheter som vi lever under och innan ni kom hit till Bryssel fick även ni säkert höra: ”Kom ihåg att ni har ett stort ansvar, att vi har ett stort ansvar”, nämligen att förbättra ert land.

Vi vet att det blir bättre för våra länder om EU är starkare och kan uppfylla sina medborgares förväntningar i en anda av rättvisa. Vi vet naturligtvis att detta är möjligt om vi alla agerar tillsammans. Om vi kan förena våra mest värdefulla resurser, våra författningar, denna uppsättning med värden, rättsregler och rättigheter

som är EU:s verkliga tillgång. Mitt land hemsöks av många konflikter men jag vill genast försäkra er alla om att vi talar om ett stort demokratiskt land, som har en bra författning. I går var en mycket viktig dag för oss italienare eftersom författningsdomstolen, ställd inför förvirring och krav på straffrihet, bekräftade en enkel och ärevärdig princip – att alla medborgare är lika inför lagen. Vi vet dock att även stora länder kan komma ur kurs och blanda ihop allmän egendom och privata intressen. Vi får dock inte tillåta att medlemsstaterna försvagas.

Rätten till oberoende information, utan påtryckningar eller krav från regeringsmyndigheternas sida, måste garanteras och detta är en kollektiv nytta, en nytta för alla, i alla länder. Denna nytta måste ovillkorligen skyddas av EU. Vi måste försöka få till stånd gemensamma regler som sätter gränser bortom vilka information inte längre kan anses oberoende. EU måste omedelbart ingripa och anta ett direktiv där vi föreskriver riktlinjer om mångfald och om skydd av en nytta som måste vara tillgänglig för alla. Kommissionsledamot Reding! Glöm aldrig att vi är ett parlament, inte ett museum där saker lämnas att mögla bort.

Mário David (PPE). – (PT) För tre eller fyra veckor sedan beordrade Prisa – ett spanskt företag som är känt för att stödja det socialdemokratiska partiet och som är majoritetsägare av tv-kanalen TVI – att kvällsprogrammet *Jornal Nacional de Sexta-Feira* skulle läggas ned. Herr Sassoli! Jag vill fråga er om gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet har samma planer på att undersöka vad som pågår i andra länder, eller om gruppens planer inte utmynnar i mer än de politiska spetsfundigheter som vi bevittnade här i förmiddags.

David-Maria Sassoli, för S&D-gruppen. – (IT) Tack för er fråga, eftersom den ger mig tillfälle att förklara mig. Jag hade inte möjlighet att göra det inom den tid som jag fått mig tilldelad.

(Talmannen bad ledamöterna tillåta att talaren fortsatte.)

Som jag sade är jag glad att ni ställde denna fråga eftersom den ger mig tillfälle att säga att det direktiv som vi begär från kommissionen måste gälla för alla medlemsstater. Det här är inte ett italienskt problem: det är ett europeiskt problem. Jag vill också säga att vi vill att den fråga som vi ska ställa i Strasbourg ska ändras. Vi vill att den ska täcka diskussionen om mångfald i Italien och i EU. Tack för er fråga.

Talmannen. – Kolleger! Om det ska vara sådana diskussioner i kammaren kommer jag inte att tillåta frågor med blått kort. Det är mitt beslut. Jag beklagar, men vi måste inta en mycket lugnare attityd till hela problemet, för annars kommer regeln att vara att inga blåa kort får användas. Jag vill inte att sammanträdet ska störas. Var vänliga och uppför er ordentligt.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Italiens president Giorgio Napolitano har rätt när han säger att Europaparlamentet inte är rätt plats att avgöra dispyter mellan politiska partier i medlemsstaterna eller för att protestera mot beslut som fattas av nationella parlament. Problemen i Italien – och jag anser att Italiens president Giorgio Napolitano har absolut rätt – måste först och främst lösas i Italien.

Dock – och, Joseph Daul, detta är problemet – ingen kan förneka att det finns problem i EU och i Italien. Det som jag har problem med i ert anförande är att ni förnekar att det finns ett problem.

(Applåder)

Giorgio Napolitano har rätt. Jag anser också att ni har rätt att framhålla det som president Napolitano sade, men det är inte en bra idé att här i denna kammare säga att det inte finns några problem. Varför säger jag det? Jag säger det eftersom den obundna organisationen Freedom House nyligen har offentliggjort en undersökning där världens länder indelas i tre kategorier beroende på pressfriheten: frihet, partiell frihet och ingen frihet. Det bör framhållas att tre länder, inte bara ett land, inte bara Italien, utan även Rumänien och Bulgarien finns med i kategorin "partiell frihet", vilket jag anser är ett stort problem. Vi är desto mer bekymrade, verkligen bekymrade, eftersom ett av EU:s grundarländer finns med bland dessa länder.

Eftersom vi upprättade EU för att en gång för alla upprätthålla våra gemensamma värden demokrati, fred och frihet är det vår plikt att ingripa. Hur? Jag anser att vi måste be kommissionen att i enlighet med våra fördrag – och jag påminner om att detta är en begäran som redan har framförts – föreslå ett direktiv om värnandet av mångfalden i medierna. Det är detta som måste ske och enligt fördragen är det en behörighet som kan utövas tillsammans med Europaparlamentet. Direktivet ska garantera att våra författningsbestämmelser om frihet för medierna respekteras till fullo och på samma sätt i alla EU-länder, och särskilt i alla de berörda länderna.

Jag vill också säga till er – och, herr talman, jag kommer att sluta här – att jag var besviken över kommissionens anförande. Alla medlemsstater kan göra vad de vill så länge som det är förenligt med deras nationella författningar. Det är vad vi fick höra från kommissionen. Och det håller jag inte alls med om. Jag protesterar. Det finns värden, det finns friheter som måste försvaras i denna kammare, som går utöver nationella intressen, utöver nationella författningar.

(Applåder)

Det är dessa värden och principer som verkligen gör EU till vad unionen är. Jag uppmanar därför kommissionen att granska sin ståndpunkt och föreslå ett direktiv om mediekoncentrationsfrågan så snart som möjligt, och göra detta för alla EU-länder.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Herr talman! För att följa upp de uttalanden som gjorts av David Maria Sassoli – som här i kammaren sade att den text vi ska rösta om i Strasbourg kommer att ändras – vill jag bara säga att det enligt min mening är poänglöst att debattera en text som förslagsställarna själva redan har sagt att de vill ändra.

Talmannen. – Fru Muscardini! Detta var egentligen inte ett yrkande som gällde förfarandet och jag ber därför att vi följer arbetsordningen.

Mina damer och herrar! Jag kommer inte att ge ordet till alla som håller upp ett blått kort. Jag har rätt att göra så och vi måste gå vidare med vår diskussion.

Vi måste vara snabbare i våra diskussioner. Alla kan få ordet under "catch the eye"-förfarandet i slutet av vår debatt, så kom ihåg det.

Judith Sargentini, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Folk kanske tror att jag kommer att tala italienska, och folk kan vilja göra detta till en italiensk debatt, men jag är nederländska. Jag är en nederländsk ledamot av parlamentet, och jag är mycket frustrerad av föreställningen att vi talar här som om frågan vore en inhemsk italiensk debatt.

Det handlar inte om den utveckling som pågår i Italien – påtryckningarna på journalister, den självcensurering som journalister har börjat tillämpa i Italien. Det handlar om att det är en skam för Europa. Hur ska vi kunna tala om för nya medlemsstater, ansökarstater, att de måste ha mediemångfald, att alla röster måste höras i deras land, att det måste finnas en debatt mellan alla färger och alla politiska partier, om vi inte vill tala om för Italien att de måste skärpa sig, att det är fel att pressa journalister för att de ska ändra sin attityd, att det är fel att ha en person som kontrollerar både kommersiell tv och offentlig tv?

Guy Verhofstadt har begärt detta, och jag kommer också att begära det. Fru Reding, ni sade att Europa gör sitt bästa, grundläggande rättigheter är grundläggande, men inte när det gäller en medlemsstat som redan är en medlemsstat. Det kan inte vara sant. Detta är ett av Köpenhamnskriterierna. Alla måste hålla sig till Köpenhamnskriterierna.

(Applåder)

För att se till att det här inte är en italiensk debatt efterfrågar jag också ett direktiv om mediekoncentration. Europaparlamentet har efterfrågat detta två gånger: när ska kommissionen visa något resultat? Denna livliga debatt som vi har är en som PPE-gruppen försökte få bort från föredragningslistan med argumentet att den inte skulle vara europeisk. Denna livliga debatt visar att det är någonting på gång. Folk skriker, folk visar starka känslor i saken – vilket är bra, för yttrandefrihet och pressmångfald är nyckeln till vår demokrati.

I Italien får 80 procent av befolkningen sin dagliga information från tv. Om den tv:n inte sänder alla röster, då får folk inte chansen att fatta sina egna beslut. Det är grundläggande för demokratin.

(Applåder)

Vi är alla bildade människor. Vi måste alla lära oss att hantera olika sanningar och skapa oss vår egen sanning utifrån det, och folk i Italien har rätt att göra det. Folk i Bulgarien, folk i Nederländerna har rätt att göra det, och jag försvarar den rättigheten. Det må vara att jag är nederländska och inte italienska, men jag bryr mig om medborgare i hela Europa.

Att försöka få bort den här debatten från föredragningslistan, att försöka säga att det inte är vår sak, är någonting som vi borde skämmas över. Det sätt som saker utvecklas på i Italien gör det landet mycket sårbart i sin demokrati. Låt oss sätta i gång någonting. Mediekoncentration, tack, fru Reding.

(Applåder)

Ryszard Czarnecki, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är inte bara Italien som är ett stort och underbart land. Företrädare för 27 underbara länder sitter i Europaparlamentet – om jag bara får lov att göra ett tillägg till det som David-Maria Sassoli har sagt.

Jag anser att det är något av en paradox att jag, en antikommunistisk oppositionsaktivist, som aldrig trodde att han skulle hålla med någon vars rötter finns i det andra lägret, skulle vara tvungen att hålla med Italiens president, som varnar för att överföra interna tvister till Europaparlamentets forum. Jag talar om dubbelmoral. Det finns vissa frågor som väckt vissa politiska gruppers intresse i vårt parlament. Dessa grupper framtvingar en diskussion om dessa frågor med vårt parlament som forum medan andra frågor sopas under mattan.

Det kanske har funnits liknande situationer i andra länder. I Polen gjorde en sittande minister nyligen allt vad han kunde med alla till buds stående medel för att ordföranden för den statliga televisionen skulle få behålla sin plats. Till sist misslyckades han helt, men samtidigt hörde jag inte att någon av de politiska grupperna begärde en debatt om saken. Liknande situationer har inträffat i andra länder.

Om vi inte vill att någon ska anklaga oss för dubbelmoral bör vi således behandla alla lika. Om det finns problem bör vi alltid tala om det vid den aktuella tidpunkten. Om vi inte gör det, innebär det att det finns någon slags politisk avsikt, någon form av politisk manövrering med det hela.

Guy Verhofstadt har lagt fram förslag här om att som det verkar uppifrån påtvinga vissa medlemsstater vissa formella, rättsliga och lagstiftningsmässiga lösningar. Enligt min mening är det inget annat än en långtgående och överdriven integration av EU så att säga genom bakdörren och ovanför våra medborgares huvuden. Det skulle faktiskt strida mot den allmänna opinionens vilja så som denna har kommit till uttryck i de val som hålls för att välja regeringar.

EU är fortfarande en gemenskap som bygger på nationer, på nationalstater. Låt oss därför avstå från en sådan genväg där vi så att säga över huvudet på nationalstaterna fastställer viss lagstiftning för dem.

Herr talman! Slutligen är detta enligt min mening en intern, italiensk fråga. Det kanske också är en svår fråga, men italienarna själva bör lösa den. Europaparlamentet är inte rätt plats att lösa dessa problem.

Patrick Le Hyaric, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Press- och informationsfriheten är en grundläggande och oförytterlig rättighet eftersom den ingår i mänsklighetens utveckling. Kommissionsledamot Reding! Som ni sade är det vidare en rättighet som erkänns i artikel 10 om mångfald i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och i artikel 51 om yttrandefrihet i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Det är på grundval av både denna europeiska rätt och Europarådets parlamentariska församling och OSSE:s rekommendationer om mediernas frihet som vårt parlament anser att Italiens premiärminister, som leder centralregeringen för det som trots allt är ett av Europeiska gemenskapens grundarländer, på flera sätt kränker principerna om pressens frihet och mångfald. Han har förvandlat gemensamma nyttigheter som information och kultur till rena handelsvaror genom att bygga upp ett medieimperium bestående av flera tv- och radiokanaler, förlag, reklambyråer, försäkringsbolag och banker.

Dessutom har premiärministern inflytande över vilka som utnämns i den offentliga mediesektorn. Detta veritabla informationsmonopol och dess finansiering gör att han kan dominera, kontrollera och styra inte bara huvuddelen av den audiovisuella pressen och publiceringsmedierna utan också deras innehåll till sin fördel. Ett sådant tankepolisystem är inte förenligt med en grundläggande demokratisk diskussion som också borgar för att det finns verklig mångfald i pressen och medierna. Låt oss lägga till att eftersom samma man och hans familj har både den politiska makten och mediemakten står vi inför en uppenbar konflikt som inte är förenlig med att vara ett stort demokratiskt land, vars demokrati är tidsenlig och hålls levande tack vare dess aktiva medborgare.

Dessutom vill Silvio Berlusconi begränsa offentlighöret av rättslig information och stämningar. Han hotar journalister som kritiserar honom och stämmer italienska tidningar som *La Repubblica*, *L'Unità* och även dagstidningen *Avvenire*, som ges ut av italienska biskopar. Europeiska tidningar, bland annat den franska tidskriften *Le Nouvel Observateur*, är också hotade. Den oberoende pressen lamslås ekonomiskt på två sätt: genom Tremonti-dekretet av den 6 augusti 2008 som sänker det offentliga stödet till oberoende tidningar och genom nedskärningar av reklambudgeten. Berlusconis tankepolis siktar nu också in sig på

författningsdomstolarna, åklagarna, förbundet för oberoende journalister och även själva parlamentet, som Berlusconi bringar i vanrykte.

Om vi på alla håll i denna kammare är redo att vidta åtgärder för att försvara det som vi kallar för EU:s demokratiska värden måste vi därför utfärda en allvarlig varning. Fru kommissionsledamot! Precis som ni sade måste vi också förstärka EU-rätten och tillsammans med tusentals italienska intellektuella, kreatörer och journalister säga att friheten att informera och friheten att bli informerad ovillkorligen måste respekteras i Italien precis som i hela EU.

Därför har jag föreslagit vårt parlament att ett europeiskt observationsorgan för mediernas och pressens mångfald ska inrättas. Observationsorganet ska övervaka att principen om maktfördelning mellan den politiska sfären och medierna respekteras i hela unionen, att ett gränsvärde för största tillåtna koncentration i medierna införs samt att journalisternas rätt att informera och de oberoende tidningarnas rätt att publicera respekteras.

Det kommer att sammanlänka vårt parlament med de nationella parlamenten, med redaktörer och producenter, med journalistorganisationer, med läsare och tv-tittare. Observationsorganet skulle kunna utarbeta ett förslag till direktiv mot koncentration och för mångfald. Herr talman! Detta kan vara ett sätt att hålla demokratin vid liv i Europa.

Francesco Enrico Speroni, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman! Europeiska unionen är ett område för frihet och demokrati: Italien är inget undantag, inte ens när det gäller information. Tänk på de oräkneliga publikationer som är till försäljning i tidningsständer eller titta på det breda utbudet av tv-kanaler, även lokala kanaler. Räcker inte det behöver man endast analysera rapporter från oberoende organ som Pavia Monitoring Unit som konstaterade att oppositionen har 60 procent av sändningstiden i tv-nyhetssändningar från public service och 49 procent av sändningstiden i privata tv-nät (Mediaset). Man bör sedan beakta att av de 455 domar som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg avkunnat om informationsfrihet gällde endast sju Italien, jämfört med 29 för Frankrike och 28 för Storbritannien.

När det gäller påståendet att medieföretagen skulle påverkas av att den italienska premiärministern utövar sin författningsenliga rättighet som medborgare och har väckt talan mot vissa av dem, är det mycket viktigt att göra klart för sig att de italienska domarna alltifrån avgörandet i första instans till det slutliga och definitiva avgörandet självklart inte ger vika för regeringschefen. Det är snarast motsatsen som gäller.

Yttrandefriheten är garanterad i Italien: Vem som än påstår något annat bör ha modet att avstå från att lämna in allmänna förslag till resolutioner från ett rent politiskt perspektiv, utan i stället inleda det förfarande som anges i artikel 7 i fördraget, vilket kräver att dessa förhållanden, som inte alls föreligger, styrks.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Vi behöver ett demokratiskt genombrott. Herr talman! Skulle ni sitta här i dag om de italienska förhållandena under 1970- och 1980-talen hade banat vägen för en berlusconisering i Västeuropa? För närvarande ser vi dock att det inte enbart är Italien som är ett problem utan att det även sker en berlusconisering av Europa, vilket är mycket, mycket farligt.

Som ledamot av det konvent som utarbetade EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna såg jag hur hård kampen var om denna huvudfråga som gäller koncentrationen i medierna. På grund av motstånd från vissa krafter lyckades vi tyvärr inte då göra några framsteg. Nästan tio år senare betalar vi priset. Detta är en mycket farlig utveckling. Om jag tittar på bara ett enda land där jag arbetat i många år: Vad hände med det anfallsvapen som kallas demokrati, som tidskriften *Der Spiegel* en gång kallade det, under de verkliga betingelserna för den nya ekonomiska koncentrationen? Varför har vi inte under dessa omständigheter då EU verkligen behövs på det viktiga press- och yttrandefrihetsområdet gjort de framsteg som så många européer har väntat på och för vilket somliga faktiskt startade revolutioner? Var finns detta direktiv? Fru Reding! Vad är ni rädd för? Vilka krafter verkar här? Är det Murdoch, eller något annat?

Om vi nu går till den statliga televisionen i Österrike, så är det därifrån som 62 procent av befolkningen får sin information. Och vem kontrollerar det? Det är så gott som helt de politiska partierna som innehar regeringsmakten. När jag granskar regeringsapparaten i Tyskland ser jag att även där sitter fel personer vid rodret. Vi behöver pressfrihet – och inte bara i Italien!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman! Tv-bilderna från denna tomma kammare kommer att vara den bästa domen över en debatt full av finter och hyckleri. En debatt om informationsfriheten i Italien hölls faktiskt här 2004. Vi antog en resolution där förslagsställarna sade sig vara oroade över situationen i mitt hemland. Där fanns en center-högerregering och där fanns en premiärminister: Silvio Berlusconi. Efter vänsterns seger

2006 försvann problemet som genom ett trollslag. Det blev inga fler dramatiska debatter i Europaparlamentet, inga fler internationella varningar och inga fler av de namninsamlingar som är så populära hos rödvinsvästern.

Efter ännu en valseger för Silvio Berlusconi har dock plötsligt faran för den fria rörligheten för idéer som genom ett trollslag återkommit. Kort sagt när mitten-högern regerar löper pressen risk och när mitten-vänstern regerar är det inga problem. Tyvärr är det dock så att av civil- och brottmålen mot journalister i mitt land har den andel som inletts av talesmän för vänstern, t.ex. Massimo D'Alema och Romano Prodi, alltid varit stor. Sådana initiativtagare står för upp till 68 procent av de rättsliga åtgärderna i detta fall.

Till sist undrar jag om pressfriheten verkligen kan hotas av en enda begäran om rättvisa från Silvio Berlusconi. Detta kan kanske bättre än jag gjort förklaras med ett ordagrant citat från en intervju med Daniel Cohn-Bendit: "Det är absurt att jämföra Silvio Berlusconi med en diktator: det finns inga fängelser för olikfärd, han har majoritetens stöd och mitten-vänstern har helt enkelt förlorat." Helt enkelt förlorat.

Det är en mycket svår skymf för vårt älskade Italien att vara föremål för en surrealistisk och farsartad debatt av en handfull professionella desinformatörer. En skymf som blir desto mer dyrköpt eftersom dessa ännu en gång kommer att förlora italienarnas stöd. I ett ännu större antal än i dag kommer italienarna att rösta för Berlusconi, inte minst därför att de anser att han vill kämpa för Italiens välfärd. Mina damer och herrar! Ni däremot verkar ha för avsikt – vara fast beslutna – att förstöra vårt lands anseende. Den skada som ni gör EU är kanske större än den skada ni gör Italien: Det som ni erbjuder allmänheten är en karikatyr av EU, där ni vilseleder er själva att tro att ni fullgör folkets uppdrag att upprätthålla dess rättigheter, medan ni i själva verket vänder upp och ned på verkligheten på det stalinistiska sätt som paradoxalt nog i dag är kännetecknande för företrädarna för en grupp som kallar sig själva liberaler.

Mina damer och herrar från Antonio Di Pietros parti! Förneka om ni kan att ni är kommunister! Er historia följer er och det är en historia där ni aldrig upphört att använda lögnen för att brännmärka era politiska motståndare som farliga. Det verkliga hotet mot demokratin kommer emellertid från dem som försöker ta framtiden ifrån oss genom att vägra att acceptera utgången av fria val och som frammanar spöken.

Vi kommer inte att ge upp framtiden. Därför kommer vi att under denna parlamentsperiod kämpa för att förhindra att det europeiska projekt som vi så lidelsefullt omsluter förvanskas genom en sammanblandning av yttrandefrihet och vantolkningar, av rättvisa och maktmanipulationer. Ni, så kallade liberaler, det här bör ni veta: Ni kommer inte att försvaga vår vilja att bidra till det allmännas bästa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag vill fråga Mario Mauro en sak. När jag förberedde debatten talade jag flera gånger med honom. Han besökte mitt kontor i går och vi har verkligen en mycket samarbetsinriktad relation.

Därför tror jag att jag kan ställa följande frågor utan känslostormar. Kan ni förstå att anledningen till den komplicerade debatten i Italien är att Italien så vitt jag vet är den enda demokratiska stat där den största medieoperatören också är regeringschef? Kan det vara så att denna kombination av intressen just är orsaken till att vi håller denna debatt?

(Applåder)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman! Jag är mycket tacksam mot Martin Schulz. Jag vill framhålla att det är en debatt som vi inte undviker utan gärna deltar i så att vi också kan diskutera den roll som t.ex. Rupert Murdoch spelar. Det är diskussionen om mediekoncentrationen i Europa. Framför allt vill vi naturligtvis också se till att debatten inte medvetet används för att angripa ett land.

Självklart måste jag betona att jag gärna svarade Martin Schulz, eftersom jag anser att han är Silvio Berlusconis viktigaste politiska skapelse.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Herr talman! Som Martin Schulz just uttryckte det, utifrån det perspektiv som gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet har är detta en debatt som inte bara handlar om Italien. Jag är inte heller någon italiensk talare. Vår grupp anser att mediemångfald inte bara är en italiensk fråga. Alla medlemsstater är inblandade, och alla Europeiska unionens medlemsstater måste garantera dessa principer för mediemångfald.

Parlamentet har sedan länge uppmanat kommissionen att vidta åtgärder för att garantera mediemångfald. Kommissionen har åtagit sig att utarbeta en trestegsstrategi för att definiera indikatorerna för pluralism, inbegripet ett arbetsdokument, en oberoende studie och ett meddelande.

Kommissionsledamot Viviane Reding har inte nämnt att två av dessa steg redan har tagits. Inom vår grupp väntar vi otåligt på det tredje steget, ett meddelande om pluralism, och på en uppsättning lagstiftningsåtgärder som kan garantera denna princip inom hela unionen – inom hela unionen och inte bara i Italien. Vårt perspektiv är verkligen baserat på det faktum att Europeiska unionen inte bara har varit en ekonomisk och monetär union eller en lös koalition av medlemsstater utan även en samling av värden. Det är oerhört viktigt att återupprepa det perspektivet i denna debatt.

En av dessa rättigheter – informationsfrihet, definierad av EU:s stadga som rätten att ta emot och vidarebefordra information utan inblandning från offentliga myndigheter – är av avgörande betydelse. För Italien, och den bestämda standpunkt som David Sassoli från min grupp uttryckt, är detta av stort intresse, men Europeiska unionens intresse i vidare bemärkelse är en utmaning för vår grupp: för alla ledamöter, inbegripet ledamöterna från Italien. Det här är en situation i Italien som saknar motstycke, men det kan vara en farlig situation för hela Europeiska unionen, och det är vår grupps perspektiv.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först vända mig till kommissionsledamoten, som hävdade att det inte är parlamentets uppgift att lösa vissa problem. Jag vill dock framhålla att det är detta parlaments uppgift att se till att fördraget och medlemsstaternas författningar respekteras. För några månader sedan förklarade den italienska justitieministern att han sett till att vissa delar av YouTube och Internet omedelbart skulle stängas. Jag vill påpeka att det endast är i Kina som sådana saker sker. Enligt artikel 21 i den italienska författningen får pressen inte bli föremål för vare sig godkännanden eller censur.

Italien är precis som andra ledamöter redan har sagt det enda land där regeringschefen har monopol på de offentliga tv-kanalerna, och nu även på de privata, och där en lag tyvärr har antagits som faktiskt även kommer att förhindra att journalister publicerar rättsliga utredningar. Anledningen till detta är att om de publicerades skulle italienarna förmodligen få höra talas om Silvio Berlusconi's roll i 1992 års massakrer, maffiamassakrerna där Giovanni Falcone och Paolo Borsellino dödades.

(Talmannen vädjade om ordning.)

Herr talman! Jag ber er se till att vi har ordning i kammaren. Vi befinner oss inte på ett torg.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Enligt min uppfattning går det bara att bedöma ett lands pressfrihet ordentligt om man beaktar frågans alla aspekter. Detta ska inbegripa en grundlig analys av marknaderna, inbegripet reklammarknaderna, och av befolkningens vanor, som den genomsnittliga tid som ägnas åt att titta på tv, spridning av tidningar och läskunnighetsnivån etc. Vi skulle kunna iakta vissa anmärkningsvärda skillnader när det gäller dessa faktorer i Italien jämfört med andra medlemsstater. Så länge som dessa påfallande skillnader, t.ex. koncentrationen när det gäller medieäggande och partipolitisk makt över offentliga medier, inte diskuteras öppet kommer det italienska mönstret att på ett försåtligt sätt övertyga många människor.

Jag vill jämföra det med ett virus – inte tillräckligt farligt för att döda bäraren, men utan tvivel för att försvaga honom och med potentialen att infektera andra. De närvarande ledamöterna av Europaparlamentet borde veta att i Estland har ett mitten-vänsterparti på ett lättsinnigt sätt följt den rådande italienska modellen genom att koncentrera alla offentliga och privata resurser under partiets kontroll och sprida ensidiga budskap över hela huvudstaden Tallinn. Jag skulle inte ha något emot en europeisk diskussion om den frågan här också.

Det är anledningen till att jag, till skillnad från PPE-gruppen, anser att det är dags att diskutera pressfriheten och att anta en resolution. Den resolution som blir resultatet av detta får inte betraktas som någon form av uppgörelse mellan politiska partier i en viss medlemsstat, utan det bör i stället vara ett tillfälle att främja de värden som vår union bygger på.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Herr talman! Jag har hållit upp mitt kort tre gånger nu utan att få ordet, men det har getts till Martin Schulz.

Min fråga är riktad till talaren och till alla dem som fattat ordet, oavsett deras politiska grupptillhörighet: Har de förhört sig om huruvida center-vänsterregeringarna någonsin har utfärdat en lag som skulle kunna förhindra att massmedierna koncentreras i händerna på premiärminister Silvio Berlusconi?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Det är en intressant fråga. Den kräver historisk forskning: har mitten-vänsterregeringar gjort någonting åt det? I mitt tal påpekade jag att mitten-vänsterpartiet gör samma sak som Silvio Berlusconi gör i Italien, så debatten handlar om Europa, om yttrandefrihet och om hoten mot yttrandefrihet från båda sidor – vänster eller höger. Det är min åsikt.

Talmannen. – Jag vill informera Potito Salatto att jag tyvärr inte kan ge ordet till alla som vill ställa en fråga med blått kort. Det skulle leda till att debatten drog över tiden. Jag beklagar.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I förmiddags hörde jag faktiskt den italienska premiärministern ställas till svars för allting utom för att tiotusentals personer har arbete tack vare hans entreprenörskap. Förlåt mig om jag tycker att det är en försumbar faktor vid en tidpunkt som denna.

De som hävdar att det inte finns någon informationsfrihet eller informationsmångfald i Italien ljuger och de vet det. Mina damer och herrar! Jag uppmanar er – inte bara italienarna bland er, utan de övriga också – att studera de artiklar som under en valfri månad 2009 publicerades i de tre största nationella tidningarna: *Il Corriere*, *La Stampa* och *La Repubblica*. Ni kommer då att inse att beroende på månaden är 60–70 procent av dessa artiklar mot både regeringsmajoriteten och de ministrar som ingår i regeringen.

Månaden efter det att säkerhetspakten antogs steg andelen artiklar som var negativa mot regeringen, i det här fallet ministern Roberto Maroni, till 80 procent. När det gäller tv uppmanar jag er att titta på Giovanni Floris, Michele Santoros och Fabio Fazios program: först då är ni i stånd att rösta om denna resolution.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Tack och lov ser jag att jag inte är ensam om att starkt ifrågasätta detta ganska absurda initiativ, vars uppenbara syfte är att brännmärka Italien som ett land där informationsfriheten hotas i grunden. Uppenbarligen har socialdemokraterna mycket svårt att finna sig i att det finns minst en EU-medlemsstat där den politiskt korrekta vänstern ännu inte har fått kontroll över alla tidningar och alla medier. Jämfört med många andra länder är Berlusconis Italien – och jag väljer noga mina ord, eftersom jag inte har något med honom att göra – förebilden för frihet, yttrandefrihet och pressmångfald.

Vår kollega Guy Verhofstadt, som just har levererat en skoningslös salva mot Silvio Berlusconi i kammaren, är känd, eller snarare ökad, i sitt eget land – mitt hemland – för sina hot och personliga ingripanden när journalisterna kritiserade hans regering, och detta helt nyligen. Han är nog den sista som borde uttala sig om detta. Det som jag vill se från kommissionen är ett initiativ för att återställa yttrande- och informationsfriheten i alla EU-medlemsstater som verkligen hotas av frihetsdödande lagstiftning, ofta under förevändning av att bekämpa rasism. Eller vad sägs om ett kommissionsinitiativ exempelvis när en nederländsk politiker inte ens kan få tillstånd att resa in i Storbritannien, en annan EU-medlemsstat, vilket också nyligen har hänt. Ett annat aktuellt exempel som jag kan nämna är i mitt eget land där mitt parti Vlaams Belang, som är det näst största i Flandern, diskrimineras av det skattefinansierade statliga programföretaget, en diskriminering som Belgiens högsta rättsliga organ Raad van State nyligen beskrev som missvisande med hänsyn till valresultatet. Det är riktigt att det finns många problem med informationsfriheten i EU men långt ifrån alla uppkommer i Berlusconis Italien. Det är faktiskt snarare tvärtom.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Efter Mario Mauros övertygande anförande har till och med Martin Schulz plötsligt medgett att det vore bra att tala om EU som helhet nu.

Tyvärr är rubriken för dagens debatt Italien. Jag förstår absolut att många av er inte har något intresse av att tala om EU som helhet. Om jag till exempel tittar på de tyska socialdemokraternas medieintressen ser jag att de äger 90 procent av tidningen *Frankfurter Rundschau* och att det tyska socialdemokratiska partiet (SPD) äger 57 procent av tidningen *Neue Westfälische* och har intressen i WAZ-mediegruppen. SPD:s största inkomstkälla i dag är medieintressen. Jag kan därför absolut förstå varför så många av er inte har något intresse av att tala om ägarskapet i andra fall utan i stället enbart vill diskutera Italien.

Debatten rinner ut i sanden på grund av läget i Italien och de positiva uttalanden som vi får höra. Som ni märker när jag talar är jag inte italienare men det mest övertygande argumentet som jag kommer att tänka på är frågan om vad som hände mellan 2006 och 2008 när Italien hade en vänsterregering och då naturligtvis allting – som Mario Mauro påpekade – var finfint. Den dåvarande regeringen lade inte fram några lagförslag om att en gång för alla sätta stopp för koncentrationen av medierna, trots att den hade makten att göra det.

I dag när de konservativa partierna i Italien ännu en gång har en klar majoritet är det plötsligt problem igen. Vi får inte tillåta oärlighet i debatten. Så länge socialdemokraterna på kammarens vänsterflygel inte har några argument kvar att mota in oss med i ett hörn fortsätter jag gärna debatten!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman, fru Reding! Denna debatt kan endast ha ett syfte: att sända ett starkt politiskt budskap om yttrandefrihet och om dess kvalitetssäkring som är informationsmångfald. Det är också viktigt att budskapet kommer via EU och således från EU-nivå.

Jag instämmer med dem som betonar att yttrandefriheten och informationsmångfalden är grundläggande för det europeiska projektet och att de aldrig kan erövras och bekräftas en gång för alla. Tvärtom hotas de ständigt och hoten kommer inte bara från politiken, dvs. från auktoritära regimer eller populism, eller därför att frihet och mångfald överges eller förnekas inom politiken, utan även från marknaden, från marknadskoncentrationer, marknadsförvridningar och missbruk av marknadsställning.

Enligt min mening är denna debatt därför inte en fråga bara för ett land, utan den har en europeisk dimension eftersom det är på EU-nivå som demokratin omstöps.

När allmän rösträtt infördes och gjorde alla människor jämlika fick vi representativ demokrati – en person, en röst. Men på kommunikationsmarknaden är vi inte jämlika eftersom alla inte har lika tillgång till radions diskussionsprogram, tv-debatter, presskolumner eller ledarkommentarer i medierna. Vi kan därför inte alla på ett jämbördigt sätt delta i uppbyggandet av samhället trots att detta demokratiskt sett tillhör oss alla lika mycket i hela Europa.

Därför är denna debatt viktig för att påminna om att kommissionen 2009 åtog sig att lägga fram ett meddelande för parlamentet med en utvärdering av de tänkbara hoten mot yttrandefriheten och informationsmångfalden i hela EU och för att framhålla att det är viktigt att ett direktiv utarbetas som garanterar informationsmångfalden när det gäller de nya teknikerna, särskilt tv.

Det är mycket viktigt att denna diskussion äger rum i EU, eftersom det är uppenbart att många länder i unionen inte själva kan garantera att diskussionen verkligen genomförs.

Om vi utgår från Europaparlamentet och arbetar i europeisk skala kommer vi att sända ut ett starkt budskap om vårt engagemang för att yttrandefriheten ska bevaras och överleva inom ramen för informationsmångfald under 2000-talet.

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Fru talman! Jag ska fatta mig kort. Italien är verkligen en förkämpe för frihet, rent av för s.k. fritänkeri, vilket är den slutsats man kan dra av att läsa de italienska tidningar som Silvio Berlusconi vill lägga munkavel på, som han vill stämma för deras avslöjanden av bland annat hans privata förbindelser, men som också är den kanal han väljer sina politiska kandidater genom. Kvinnorna som besöker honom betalas med pengar eller med löften om att de kommer att få kandidera. Läget är följande: Silvio Berlusconi styr de italienska medierna.

Det stämmer att det inte finns några lagar mot pressfrihet – ännu. Silvio Berlusconi är beredd att införa dem. Ganska nyligen avskaffade vi Alfanolagen, som Silvio Berlusconi uppfann för att skydda sig mot domstolar och mot alla nu pågående rättegångar. Det är i denna situation som vi befinner oss. Är det rätt att be EU ta itu med problemet? Definitivt, eftersom vi i Italien inte gör det. Vi ber EU ingripa av humanitära skäl för att lösa problemet med pressfrihet i Italien. Det är vad vi vill att ni ska göra och vi anser att det är viktigt också för EU om vi vill undvika att viruset alldeles för snabbt sprids även här.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Fru talman! Detta har inte varit en berikande dag för Europaparlamentet. Den har slösats bort på en poänglös debatt, trots att vi alla vet att det inte finns något land i EU som har mer yttrande- och informationsfrihet än vårt land.

David-Maria Sassoli! När vänstern styrde Italien och ett parti som mitt fick 0,1 procent av sändningstiden i tv:s nyhetssändningar trots att det är företrätt i det italienska parlamentet, i senaten och Europaparlamentet slet ni som arbetade i dessa nyhetsprogram inte sönder era kläder eller demonstrerade på gatorna, och minst av allt gav ni upp era feta löner från RAI.

Ni som förespråkar pressfrihet mot censur! Vi hörde belgarna: men har partiet Vlaams Belang i Belgien denna pressfrihet, denna informationsbredd, eller blir partiet censurerat så som vi själva blev? I Italien censurerade de till och med den gode Marco Pannella och alla tiger – även ni till vänster. Han var tvungen att hungerstrejka: Vilka fina frihetskämpar! Journalisternas Sovjetunionen. Vilken frihet ger det italienska pressförbundet

minoriteten? Den måste tiga eftersom den inte har vare sig spaltmillimetrar eller sändningstid. Vilka fina frihetskämpar!

Jag beklagar, men de av er som är tillräckligt modiga: genomför dessa demonstrationer genom att kedja er samman i Peking, på Kuba och i Teheran, där människor dör för pressfriheten! Skäms, era ynkryggar! Åk till Teheran, åk till Teheran, ynkryggar, ynkryggar, ynkryggar, ynkryggar! Länge leve friheten, länge leve vårt fria och demokratiska land ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Carlo Casini (PPE). – *(IT)* Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill förklara de skenbart motstridiga känslor som jag har haft sedan debatten först inleddes. Jag stöder helt min ordförande Joseph Dauls starka uttalanden, men jag instämmer också i det som David-Maria Sassoli sagt, han som rätteligen borde vara min politiska motståndare.

Låt mig förklara mig närmare: Är jag schizofren när jag har så ambivalenta känslor eller försöker jag förgäves förena det faktum att jag i Italien sitter på oppositionsbänken medan jag här befinner mig i folkpartiets grupp, i folkets parti? Jag tror att jag kan svara på detta genom att framhålla en uppenbar kontrast mellan informationsfrihetens räckvidd och betydelse, vilket är ett mycket viktigt ämne ... Om Montesquieu hade levt i dag skulle han ha talat inte enbart om lagstiftande, verkställande och dömande makt, utan även om andra former av makt och först av allt skulle han ha nämnt den fjärde makten – pressen – eftersom den utgör ett frihetsproblem när det gäller kampen mot mentalt slaveri och ett demokratiproblem.

Det halmstrå som bröt kamelens rygg efter månader och månader av barbarisering av hela den italienska pressen, både till höger och till vänster – låt det vara sagt – var Silvio Berlusconis rättsliga åtgärder. Den italienska pressens kvalitet har varit dålig i månader nu eftersom politiken verkligen har nått ett lågvattensmärke. Förlåt mig: I fyra år var jag domare i avdelningen för brottmål vid överdomstolen, där vi dömde förtalsmål. Det är därför som jag vet att Mario Mauro har rätt: Jag såg många av dessa stämningar för ärekränkning och ingen protesterade. Medborgarna har rätt att försvara sig även under dessa omständigheter.

Genom att göra ett ärligt försök att försona skenbart motsatta ståndpunkter hoppas jag att vi faktiskt kommer fram till ett nytt och bättre sätt att ta itu med problemet för hela EU, inte bara för Italien.

Gianluca Susta (S&D). – *(IT)* Fru talman, mina damer och herrar! De som vill kalla alla som efterlyser regler för kommunikation och informationsfrihet som respekterar mångfalden och som kännetecknas av en klar åtskillnad mellan rikedom hos dem som åtar sig viktiga institutionella uppdrag och de förmågheter som härrör från entreprenörverksamhet inom publicerings- och informationsområdet för Italien motståndare, subversiva element eller kommunister gör ett allvarligt misstag som inte får förlätas, berättigas eller tillåtas här i EU.

Vi har aldrig nämnt den italienska premiärministern i våra anföranden. Vi kunde ha nämnt hur många tidningar han äger: 150 i Italien och ungefär 40 tv-kanaler. Det är dock inte det som är problemet. Problemet är informationsmångfald – och mångfald i informationen. Det är en hörnsten i varje fri demokrati och måste användas som försvar mot varje form av monopolistisk och oligopolistisk filosofi och intressekonflikter.

Kommissionsledamot Reding! Varje stats suveränitet, bekräftelsen på att EU inte är en superstat, får inte göra att vi glömmer att även EU har en stadga om de grundläggande rättigheterna som är grunden för en rättsordning som medlemsstaterna inte kan ignorera. Herr Speroni! Ni vet att EG-domstolen har avkunnat domar som ännu inte har verkställts om just dessa frågor – när det gäller Italien, inte om frågor som har att göra med systemet.

Globaliseringen av marknaderna och den ökande användningen av etern kräver en mer riktad EU-lagstiftning för att reglera denna känsliga fråga, som så starkt påverkar den allmänna opinionen och därmed också principen om folksuveränitet – som är grunden för EU, inte bara Italien – och hur principen tillämpas.

Ingen bör längre kunna åberopa folkmajoritetens okränkbara rättigheter för att motivera hot mot pressfriheten i vad som tills nyligen var ett läge där man gjorde åtskillnad mellan kärande och svarande – oavsett om det är i Italien eller i Portugal, så som vi erinrades om tidigare. Detta skulle undergräva fundamentet för de samlevnadsregler som EU bygger på. Därför finns det ett överhängande behov av ett direktiv mot koncentrationer på informationsområdet för att reglera vad de som är engagerade i politiken och samtidigt styr mycket viktiga medier får lov att göra.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Fru talman! Jag vill mycket kort påpeka att ämnet för denna debatt är vår uppfattning om EU, vilket anförandena från Viviane Reding och Joseph Daul klart visade. Vi siktar inte på en medlemsstat, utan på frågan om huruvida vi tillämpar fördragen, den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna som undertecknades i Rom 1950 och artikel 6 i fördraget.

Herr Daul! Se till att citatet är fullständigt när ni citerar Giorgio Napolitano. Italiens president påpekade att rättsmedlen finns och nämnde i sitt anförande artikel 7 i fördraget. Den artikeln gör det möjligt för oss att rättsligt och sakligt ta itu med frågan om risken för kränkningar av de mänskliga rättigheterna i en medlemsstat – Italien i dag, ett annat land i morgon.

Den sista och mycket viktiga punkten är att det i varje land i världen finns diktatorer och människor som vill undergräva de mänskliga rättigheterna genom att gömma sig bakom suveräniteten. För mig är Europa en kontinent med universella mänskliga rättigheter. Om vi inte erkänner att vi som sitter i detta parlament har rätten och skyldigheten att se vad som sker i någon av medlemsstaterna, hur kan vi då säga till diktatorer i fjärran länder att vi försvarar en universell idé, som är så viktig inte minst för att försvara kvinnors rättigheter?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Fru talman! Det är egendomligt att när vi i kammaren talar om yttrandefrihet i Italien överskrider vi ständigt talartiden och censurerar därmed indirekt nästa talare. Jag ska därför försöka begränsa mig till den talartid som jag fått mig tilldelad.

Jag måste säga att det enligt min mening vore mycket mer passande att hålla denna debatt i det italienska parlamentet än i parlamentet i Bryssel såvida det inte – som någon redan har sagt – är vår avsikt att debattera pressfrihet i allmänhet, dvs. på den europeiska kontinenten. Om vi lägger tyckandet åt sidan anser jag dock att det är värt att nämna vissa uppgifter som tidigare lagts fram av Francesco Enrico Speroni och som bör begrundas.

Jag kan bekräfta att av de 455 domar som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna avkunnat om överträdelse av artikel 10 om yttrandefrihet gällde 29 Frankrike, 28 Storbritannien, 15 Grekland, 10 Rumänien, 8 Polen och endast 7 Italien. Jag ber er att begrunda dessa uppgifter.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Jag klandrar inte den som efter att ha följt denna debatt tänker att det här är inte Europaparlamentet utan det italienska parlamentet. Men detta är ändå inte det italienska parlamentet och därför är det inte rätt ställe att genomföra dessa nationella politiska diskussioner. Vi känner alla till den italienska premiärministerns färgstarka personlighet. Det är dock inte detta som är problemet här. Frågan är om vi som EU-institution har behörighet att fatta beslut i dessa frågor. Svaret är självklart. Kommissionsledamot Reding gav det till oss i dag när hon sade att dessa frågor inte hör till EU:s behörighet och att vi inte bör ta på oss något som inte är vår uppgift.

Eftersom frågan således inte tillhör vår behörighet måste den diskuteras och beslutas på nationell nivå. Om vi tar på oss en behörighet som inte tillkommer oss och om vi ingriper i frågor som inte tillhör vår behörighet kommer vi att undergräva vår legitimitet snarare än förstärka den. Vi skulle undergräva den institution som vi företräder och vi skulle öka snarare än minska avståndet mellan oss och våra medborgare. Om vi vill vinna våra medborgares respekt måste vi börja respektera gränserna för vår behörighet.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Herr talman! Det är EU:s plikt att garantera mediernas mångfald. Debatten om pressfrihet gäller mångfald i ägandet av kommunikationsmedier, deras struktur och förfarandena för utseendet av deras ledare, förbindelser mellan politik, näringsliv och medierna själva och medborgarnas tillgång till olika ståndpunkter. Jag tror att ni kommer att hålla med mig om att mediesituationen i Italien, som är den fråga vi behandlar i dag, inte uppfyller de grundregler som krävs för att garantera pressfriheten i det landet.

Vi ber därför kommissionen att uppfylla den begäran som parlament framfört under de senaste åren och lägga fram uttryckliga kriterier för att bedöma eventuella kränkningar av dessa rättigheter och friheter i varje medlemsstat.

Låt oss inte tvivla på att det är vårt mål att skydda medborgarnas rätt att få information av olika slag, precis som journalister har rätt att rapportera fritt eftersom information, så som demonstranterna sade i lördags, ger oss mer frihet.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Fru talman! Det är säkert inte en tillfällighet att de brittiska konservativa vann Rupert Murdochs stöd, och i går röstade de för att tysta ned den här debatten om pressfrihet. Samtidigt som de tidigare kommunistiska medlemsstaterna har gjort stora framsteg på vägen mot en fri press skulle den mediedominans som Silvio Berlusconi åtnjuter ha gjort Erich Honecker grön av avund.

Men de hotelser, den skrämsel och de otidigheter som Berlusconi riktar inte bara mot pressen utan också mot presidenten och domare går långt utöver att vara ett uteslutande nationellt problem: detta är ett allvarligt europeiskt bekymmer. Kommissionsledamot Viviane Reding sade egendomligt nog att vi inte ska använda EU-institutionerna för att lösa nationella problem. Vad är då anledningen till att vi har europeiska fördrag och lagar, inbegripet dem som innehåller krav på grundläggande rättigheter och rättsstatsprincipen?

Det finns i själva verket en klar rättslig befogenhet för EU att agera för att upprätthålla yttrandefrihet och grundläggande rättigheter i allmänhet. Denna rättsliga grundval existerar och måste kompletteras med lagstiftning om mediernas mångfald och pluralism. Kommissionsledamotens passivitet är en stor besvikelse.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I artikel 21 i den italienska författningen och artikel 3 i lag nr 102 från 2004 definieras pressfrihetens räckvidd och gränser: Pressen måste vara objektiv, omsorgsfull, rättvis och opartisk, och alltid skydda den mänskliga värdigheten i linje med de principer som EU föreskriver. I Internet- och digitalåldern, där nya tidningar ständigt startas, visas public service-program som är öppet fientliga mot regeringschefen, samtidigt som pressen och medierna är skräckslagna för de skadeståndsanspråk som Silvio Berlusconi framfört mot två tidningar.

I verkligheten skulle 1 100 radiostationer, 162 tidningar och flera hundra privata tv-stationer inte vara tillräckligt för att garantera den mångfald i medierna som påstås vara hotad av Silvio Berlusconis initiativ. Man kan inte annat än misstänka att så fort en viss mediemakt vill censurera har den ambitioner att själv bli en politisk makt. Under tiden verkar samma system vara i kraft i andra delar av världen när inflytelserika tidningar som *El País*, *The Sun* och *Tarin* av allt att döma snabbt byter sin politiska schattering.

I stället för att anta en egen politisk strategi tycks dock den italienska vänstern i detta fall förlita sig på att medlemmar av det nationella journalistförbundet ska stå för de mest illojala och hårdnackade antidemokratiska angreppen på den sittande regeringen – genom en rad iscensatta åtgärder. Trots desto fortsätter medborgarna att i hög grad stödja premiärministern, som väljs fritt av den italienska befolkningen, och lita på att Europaparlamentet kommer att kunna bekräfta att pressfriheten är en erkänd och väletablerad nytthet, precis som den gjorde 2004.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är inte min avsikt, och inte heller min grupp – som stödde och önskade denna debatt – att överföra Italiens interna politiska stridigheter till den europeiska domänen. Frågan om informationsfrihet gäller oss alla: den angår EU som kan och måste reglera frågan på gemenskapsnivå för att stå emot politisk och ekonomisk villkorlighet och garantera verklig informationsmångfald.

Det italienska missförhållandet där premiärministern också äger flera viktiga privata nät består just i att det finns ett riskabelt samband mellan medierna och politisk och ekonomisk makt. Det är just av detta skäl som vi efterlyser ett europeiskt lagstiftningsinitiativ, ett initiativ som – långt ifrån att vara en anti-italiensk lag – kommer att bidra till att värna om informationsmångfalden, förhindra koncentrationer och intressekonflikter. Vi uppmanar därför i dag kommissionen att snarast möjligt ingripa – så som parlamentet redan tidigare har begärt – för att ge EU gemensamma regler som värnar om informationsfriheten för alla europeiska medborgare.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag måste erkänna att jag blev ganska chockad av kommissionsledamot Viviane Redings uttalande, för det är mycket riktigt medlemsstaterna som i första hand är ansvariga för att garantera respekten för demokrati och grundläggande rättigheter. Men ni har fel om ni säger att EU inte har någon roll att spela här.

Först och främst finns artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen som lyder: "Unionen bygger på principerna om frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt på rättsstatsprincipen, vilka principer är gemensamma för medlemsstaterna." Och för att bevisa att det inte bara var ett tomt påstående har Europeiska unionen utrustat sig med artikel 7 – det rättsliga instrumentet för att upprätthålla artikel 6.

För det andra, fru Reding, när vi förhandlar med kandidatstater insisterar vi på att de ska tillämpa de högsta normerna för pressfrihet, annars kan de inte ansluta sig till Europeiska unionen. Detta krav har fastställts i Köpenhamnskriterierna – så varför tillämpar vi andra normer på kandidatstater jämfört med dem som tillämpas på de nuvarande medlemsstaterna, kommissionsledamot Reding? Det finns andra länder där det förekommer kränkningar av pressfriheten eller yttrandefriheten, som exempelvis Tjeckien, som nyligen har antagit en lag som begränsar pressfriheten, eller Irland, som har antagit en drakonisk lag mot hädelse.

Kommissionsledamot Reding, jag avslutar med att säga att om vi menar allvar med att vara en värdegemenskap, då måste Europeiska kommissionen agera.

János Áder (PPE). – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! För en timme sedan hörde vi Guy Verhofstadt säga till oss att vi måste gå samman för att skydda de frihetliga värdena, och jag har sagt er att jag instämmer med honom. Yttrandefriheten är en viktig grundläggande rättighet. Det är den ståndpunkt som har framförts i debatten hittills. Jag instämmer också i och är starkt övertygad om att det inte finns en enda italiensk politiker i kammaren som vill begränsa yttrandefriheten.

När jag lyssnade på debatten slogs jag av två frågor. Varför anser Europaparlamentets socialdemokratiska och liberala ledamöter att det är viktigt att skydda grundläggande politiska rättigheter enbart om det gäller vissa rättigheter och i vissa fall? Är mötesfriheten en viktig grundläggande rättighet? Är det en lika grundläggande rättighet som yttrandefriheten? Det är det verkligen. För tre år sedan protesterade ni ändå inte när den socialdemokratiska regeringen i Ungern skingrade en folksamling som samlats för att fira 1956 års revolution.

Är rätten att använda sitt eget språk en viktig grundläggande rättighet? Är det en lika grundläggande rättighet som yttrandefriheten? Den är verkligen viktig. Ändå protesterar ni inte när myndigheterna i EU-medlemsstaten Slovakien vill begränsa minoriteternas rätt att använda sitt eget språk.

Är skyddet av privatlivet en viktig grundläggande rättighet? Det är definitivt en viktig grundläggande rättighet. Jag anser att alla – må det vara den italienska premiärministern eller någon annan – har rätt och skyldighet att väcka talan mot falska anklagelser och förtal.

Pressfriheten är verkligen en viktig rättighet, men varför har ni tigit under de senaste tjugo åren när det var uppenbart att medierna i de tidigare socialistiska länderna i mycket stor utsträckning koncentrerades i händerna på de tidigare kommunistpartierna? Allt jag begär är att ni inte ska tillämpa dubbelmoral.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är medveten om att kommissionen den 30 september lade fram en undersökning om indikatorer för mediemångfald i medlemsstaterna. År 2008 antog dock denna kammare ett betänkande av Marianne Mikko där Europeiska kommissionen och medlemsstaterna ombads att värna om, och jag citerar ordagrant "mångfald i medierna, att se till att alla EU-medborgare har tillgång till fria, diversifierade medier i alla medlemsstater".

Redan tidigare, 2004, antog parlamentet ett betänkande av Johanna Boogerd-Quaak om risken för kränkningar av yttrande- och informationsfriheten i EU. I det betänkandet uppmanades kommissionen att lägga fram ett meddelande om skydd av mediemångfalden i alla medlemsstater. Hittills har kommissionen inte gett ett klart svar på parlamentets begäran.

Fru kommissionsledamot! Ni märker att jag varken har nämnt mitt eget land eller dess premiärminister. Som europeisk medborgare frågar jag er i denna kammare vad kommissionen tänker göra på EU-nivå för att se till att mångfalden i medierna garanteras i alla medlemsstater.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Initiativet mot detta påstådda angrepp mot pressfriheten i Italien avspeglar enligt min mening valet av en politiskt förtäckt och oklok väg. En del av de starka orden, präglade av ilska och inslag av hat, tycker jag helt klart passerade gränsen för det tillåtna. Det är också mycket egendomligt att denna minskning (eller påstådda minskning) av demokratin i Italien skulle uppkomma nu och på ett så anslående sätt, eftersom center-höger- men även center-vänsterregeringar – som även jag medverkat i – har turats om att regera mitt hemland.

Om det verkligen finns en mur av ofrihet och antidemokrati i Italien, varför har den inte raserats under de många åren av vänsterregering? Handlar det om försumlighet, anpasslighet, bekvämlighet eller – vilket jag tycker verkar betydligt mer logiskt – det enkla konstaterandet att Italiens demokratinormer överensstämmer med västvärldens och EU:s?

Om vi verkligen, som en undantagsåtgärd i detta fall – jag ber Debora Serracchiani om ursäkt – vill diskutera ett land och inte EU för att utröna tillståndet för demokratin i vårt land, bör vi respektfullt fråga landets president Giorgio Napolitano om han anser att han är president i ett land där det blåser snålt för informationsmångfalden, där det stormar om friheten och där demokratin håller på att ebba ut. Om så vore fallet tror jag emellertid att presidenten inte skulle tveka att fördöma detta förhållande, trogen sina förpliktelser som garant för vår författning.

Mina damer och herrar i vänstern! Jag beklagar att behöva säga detta. Eftersom det dock handlar om italiensk politik på ett mycket provinsiellt plan med en artificiell europeisk och nu inhemsk dimension, måste det påpekas att så länge som den italienska vänstern, som förr var mycket starkare och mer betydande, låter sig ledas politiskt av gycklare och demagoger kommer den att avlägsna sig allt mer från makten. Jag tror väl ändå inte att Woody Allen dikterar vilken handlingslinje president Obama ska följa.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag har en bakgrund som journalist, och inte heller jag skulle ha trott att vi än i dag – 50 år efter att vi började bygga upp Europa, och kort tid innan Lissabonfördraget träder i kraft – debatterar ett antal grundläggande principer och värden som EU bygger på och vilar på.

Till dessa värden hör en oberoende press, mångfald i medierna, yttrandefrihet för alla och i synnerhet för journalister, likhet inför lagen och kanske till och med, för den delen, den grundläggande maktfördelningsprincipen. Vilken maktfördelning finns det om ett lands premiärminister – med andra ord landets högsta verkställande organ – äger och kontrollerar flertalet av landets medier, och drar de övriga inför rätta?

Utvecklingen i Italien angår inte bara italienarna, utan hela Europa. EU riskerar nämligen sin trovärdighet om EU övervakar och fördömer kränkningar av grundläggande principer och rättigheter i tredjeländer, men samtidigt godtar dessa kränkningar när de äger rum i vårt eget glashus.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Många av er har säkert läst Franz Kafkas "Processen". Det är ett uppdiktat verk, men samma företeelser förekommer i dag i mitt land – ett land som har en storslagen demokratisk tradition och en folkvald regering, men där man ändå försöker tysta folkets röst genom ett angrepp på medierna och domstolsväsendet som saknar historiskt motstycke.

Här debatterar vi om informationsfrihet, samtidigt som 72 procent av pressen är motståndare till regeringen och premiärminister Silvio Berlusconi. 70 procent av alla domstolsförfaranden mot tidningar svarar vänsterblockets ledare för. Deras skadeståndskrav lär stå för 312 miljoner euro av de 486 miljoner euro som totalt har utkrävts sedan 1994. Det motsvarar 32 miljoner euro årligen. Det rör sig närmast om en form av tilläggsfinansiering via domstolsväsendet.

Mina damer och herrar! För er, som företräder Europas demokratier, vill vi bara framhålla följande: I Italien kör domstolsväsendet och medierna över den fria folkviljan, för att i stället slå vakt om politiska intressen som orienterar sig efter parti- eller klasslinjer. Om regeringen störtas är därför den italienska demokratin i fara. Den person som mer än alla andra semantiskt har agiterat för att undergräva denna idé är Antonio Di Pietro. Låt mig avsluta med att tacka kommissionsledamot Viviane Reding för hennes förträffliga sinne för opartiskhet och demokrati. Hon har föredragit ett klokt och tillförlitligt uttalande.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Pressfriheten får aldrig något fullgott skydd mot kränkningar. Europeiska kommissionen, Europaparlamentet och vi alla behöver reagera närhelst presidenter eller premiärministrar i EU:s medlemsstater angriper journalister, även om det är ren oenighet som ligger bakom.

Italiens premiärminister försöker med alla medel att kuva oppositionspressen. I Rumänien försöker presidenten att misskreditera tidningar och journalister som kritiserar honom. I båda fallen handlar det om att vissa politiker anser sig stå över lagen, och går för långt. Den senaste händelseutvecklingen i Rumänien visar att presidenten inte bara förolämpar, vilseleder och förtalar journalister, utan också missbrukar sin maktställning på andra sätt. Så här kort före presidentvalet tycks han använda sina befogenheter för att med vilka medel som helst, även brottsliga, se till att den sittande statschefen – med andra ord han själv – blir omvald.

Det är därför som jag nu, precis som den 23 september, uppmanar Europeiska kommissionen att offentligt fördöma detta uppträdande, såväl från den rumänske presidenten som den italienske premiärministern.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag ska härmed bekräfta att Italiens pressfrihet lever och frodas bättre än någonsin. Jag citerar därmed den store journalisten Giampaolo Pansa, som i många år – ja, i flera årtionden – var en av de mest respekterade medarbetarna på Espresso-Repubblica-koncernens tidning *La Repubblica*. Han tvingades sedermera att lämna sin post eftersom koncernledningen anklagade honom för revisionism. Som ni vet är detta i Italien ett av de allra grävsta brott man kan tänka sig, så länge gärningsmannen ingår i den tongivande intelligentsian eller i det tongivande italienska kulturskiktet, som ju i sin helhet befinner sig långt ute på vänsterkanten. Se bara på det demokratiska partiets primärval. Där står de alla i kö, från bankdirektörerna till alla de främsta skådespelarna, regissörerna och journalisterna i vårt land.

Men informationsfrihet betyder inte att det är fritt fram att förolämpa eller ärekränka andra. Problemet är att det bara är vänstersidan som har rätt att försvara sig – det går bra så länge stämningarna lämnas in av Romano Prodi, Massimo D'Alema eller Antonio Di Pietro. Det är för övrigt mycket vanligare att domstolsväsendet stämmer tidningar än att politiker gör det. Rekordhållaren är Antonio Di Pietro, som enligt vad *La Repubblica* uppger har lämnat in 357 stämningar och redan har fått ihop 700 000 euro i skadestånd. I dag kunde vi ta del av uppgifterna från våra ledamotskolleger. Sammanfattningsvis kan man säga att om det finns ett behov av att återställa jämvikten, vilket jag tror att det gör i Italien, så är det bara mitten- och högerpartierna som har rätt att påtala detta.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! 2008 beviljade Silvio Berlusconi regering sammanlagt 206 miljoner euro i direktstöd till press, radio och TV. Det slumpade sig så att flertalet av dessa miljoner hamnade hos de fyra viktigaste tidningarna på vänsterkanten.

I regeringen Berlusconi har pressfriheten den frikostigaste förkämpe man kan tänka sig. Både i Italien och i övriga Europa har vänstern inlett en kampanj med budskapet att pressfriheten är hotad. Det är en kampanj som använder sig av upprörande falskari och fräcka lögnar. Och även här sjösatte vänstern, liksom av en händelse, sin kampanj först sedan premiärminister Berlusconi lämnat in ett välgrundat skadeståndskrav mot två vänsterextrema tidningar som hade förtalat honom. De anklagade honom för att ha skämt ut sig, men anklagelserna var helt uppduktade, och det rörde sig om en journalistik som inte är värd något.

Att pressfrihet är något mycket viktigt är premiärminister Berlusconi den förste att erkänna. Frihet att förolämpa, vilseleda, ärekränka och förtala är däremot något helt annat. I det senare fallet har varje medborgare – således även premiärminister Berlusconi – rätt att försvara sig med de demokratiska vapen som står till buds, genom att överlåta åt en civilrättslig domstol att ta ställning till dessa skriftliga angrepp. Och jag kan ju tillägga att detta är precis vad andra partiledare på vänstersidan också gjort.

Victor Boştinaru (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Den här debatten angår inte bara italienarna. Den handlar framför allt om Europa.

(RO) Silvio Berlusconi är definitivt inte ensam om att bryta mot de grundläggande bestämmelserna på massmedieområdet. Traian Băsescu uppträder ofta aggressivt och odemokratiskt och skrämmar medierna med ett språkbruk som jag inte kan citera här i Europaparlamentet.

Om Europas stats- och regeringschefer envisas med att uppträda så här, blir den europeiska stadgan om pressfrihet bara ett av många andra prydliga pappersark. Vi i EU gör oss till åtlöje om vi analyserar och kritiserar informationsfriheten i diverse asiatiska och afrikanska länder, samtidigt som vi inte själva skyddar och respekterar dessa rättigheter inom EU.

Jag föreslår därför att vi ska använda kommissionens verktyg och befogenheter för att bekämpa denna monopolsituation, samtidigt som vi med de möjligheter som finns på EU-nivå sörjer för att den europeiska stadgan om pressfrihet efterlevs.

Cecilia Wikström (ALDE). - Herr talman! En gång för länge sedan uttryckte sig den kände svenske författaren August Strindberg så här: "Ni har makten, jag har ordet, jag har ordet i min makt." Så är emellertid inte fallet i dag för de författare och journalister i Italien som systematiskt förvägras rätten att uttrycka sig fritt.

Under de senaste tre åren har 200 journalister hotats på grund av sina skrivna ord. Men det som sker i Italien angår oss alla. Friheten att tala, skriva och publicera sig fritt är en fundamental rättighet för alla Europas 500 miljoner medborgare.

Det som sker i Italien visar att det fria ordet ibland är farligare än vapen för en regim som tillskansat sig makten över det fria ordet. I dag har parlamentet en unik chans att visa och ta fram våra allra bästa sidor. Här visar vi att fundamentala friheter står på spel. Italiens sak är också vår.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Debatten här i dag är helt bisarr. I Italien är informationsfriheten en rättighet som garanteras och skyddas av grundlagen. Tidigare talare har redan redogjort för vilka tidningar som publiceras i Italien och vilken politisk orientering de har.

Jag ska ta mig friheten att göra en genomgång av den italienska pressen, till förmån för de ledamöter som inte kommer från Italien. På flygplatsen i går köpte jag bland annat följande oberoende tidningar. Här har vi den kommunistiska tidningen *Il Manifesto*. Här finns *L'Unità*, som grundades av Antonio Gramsci, och följer demokratiska partiets (PD) respektive demokratiska vänsterpartiets (PPD) linje. Här finns *L'Europa*, Margherita-partiets tidning – det partiet gick ihop med demokratiska partiet. Det finns också en

D'Alema-Letta-flygel i demokratiska partiet, som har sin egen tidning, *Il Riformista*. Sedan har vi pånyttfödelsepartiet (Rifondazione Comunista), vars tidning heter *Liberazione*. I följd splittrades pånyttfödelsepartiet, och utbrytarpartiet startade en egen tidning, *L'Altro*.

Slutligen har vi *Il Fatto quotidiano*, den politiska faktor som utlöst dagens debatt. Vet ni i vems ledband den tidningen går? Jo, tidningens politiska hemvist är Antonio Di Pietros parti, som tryckte på för att få till stånd vår debatt här i dag. Partiet hävdar här i kammaren att det inte finns någon informationsfrihet – ändå startade det en ny tidning i Italien för tio dagar sedan.

Fru talman, så här ligger det till. Det är som om jag stod här och hävdade att det råder svält och hungersnöd i Italien, fastän jag hälsade på i mitt land under korvfestivalen förra helgen för att njuta av grillat kött och vin. Det är det motsägelsefulla med ett vänsterblock som äger så många tidningar men saknar både läsare och väljare. De behöver nog kläcka lite seriösare argument för att locka tillbaka dem.

Mary Honeyball (S&D). – (EN) Fru talman! Jag vill också ansluta mig till kravet på ett EG-direktiv om informationsfrihet, pressfrihet och mediemångfald. Även om detta har varit en debatt om informationsfrihet i Italien, så finns det, som andra talare har sagt, allvarliga problem i andra länder i Europeiska unionen.

Ett av dessa är Storbritannien. Rupert Murdoch har redan nämnts, och en av anledningarna till att jag tror att vi behöver detta direktiv är på grund av Rupert Murdoch. Rupert Murdoch är inte statschef, men han är en internationell mediemogul med sin egen mycket speciella agenda. Han är inte demokratisk, och vi behöver lagstifta när det gäller Ruperts gelikar och även för Silvio Berlusconis gelikar.

David Casa (PPE). – (MT) Jag kommer från Malta, och som ni säkert förstår är Italien ett grannland som vi följt i många år. Även på yttrandefrihetens område brukar mitt land se upp till Italien, eftersom Italien är en så föredömlig demokrati. Jag anser därför att de italienska socialisterna gör sitt land en politisk otjänst när de kräver att vi ska befatta oss med denna fråga, som bara angår italienarna själva. Jag hade aldrig trott att italienare var i stånd att på ett så nedrigt sätt angripa sitt eget land här i parlamentet. Nu tror jag att jag förstår lite bättre varför italienarna inte anförtror vänsterns regeringsmakten i mer än några månader i taget. När man analyserar partiets politik inser man att den bara kan tilltala dem som vill skjuta själva det demokratiska statsskicket i sank. Därför tycker jag att de borde ha gjort som Italiens president önskade – jag sänder härmed en hälsning till honom – när han sade att detta är en debatt som inte hör hemma i Europaparlamentet, utan är en angelägenhet för det italienska parlamentet..

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Tack, fru talman! Jag ska hålla mitt anförande på det språk som talas i ett av de länder som kritiserats här i kammaren i dag, nämligen Bulgarien. Om jag var en bulgarisk journalist just nu, vilket jag har varit tidigare, skulle jag ha kunnat rubrikätta förstasidan till vilken tidning som helst med något av dagens båda uttalanden, som går stick i stäv med varandra. Det ena uttalandet går ut på att Europaparlamentet inte får användas som megafon, eller bli en sista instans att överklaga till. Det andra uttalandet kom från en S&D-ledamot och går ut på att vi inte får behandla parlamentet som ett museum med diverse antika utställningsföremål som det är förbjudet att rubba.

Sanningen ligger antagligen någonstans mitt emellan. Man skönjer den i Guy Verhofstadts förslag att vi ska utarbeta ett direktiv som moderniserar och demokratiserar lagstiftningen kring alla de frågor som vi har tagit upp i dag på området frihet och mångfald i medierna. Men direktivet ska inte bara omfatta mångfalds- och frihetsfrågor och skyddet av journalister, utan också spridningen av mediaresurser, och faktiskt särskilt framhålla hur angeläget detta är, även inom ramen för medlemsstaternas mediastrukturer.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag anser att den här debatten var mycket viktig, eftersom den gjorde det mycket klart att det finns en stark enighet här i parlamentet, en stark enighet om att pressfriheten inte har något om eller när: den är grunden till vår europeiska union. Vi måste försvara den, den är en grundläggande värdering. Vi måste göra våra röster hörda när man inte visar aktning för den, och vi måste agera om det finns ett problem att lösa.

(Talmannen påkallade tystnad i kammaren.)

Det råder också enighet i parlamentet om att mediefriheten är ett problem som bör ses över i alla medlemsstater. Många av er har inte varit i parlamentet tidigare, så jag vill bara påminna om de europeiska journalisternas aktion för att upprätta en europeisk stadga om pressfrihet. Den utarbetades huvudsakligen i syfte att hjälpa journalister i de nya medlemsstaterna, och de har bett om denna hjälp från journalistsamfundet.

Jag vill bara påminna om detta, för det har sagts här i kammaren att det finns problem med offentlig tv i många av medlemsstaterna. Jag minns att jag åkte till en av de medlemsstaterna – det var Ungern – för att visa på behovet av att rädda offentlig tv, och jag tror att det borde göras i alla medlemsstater när det finns ett problem.

Det är av denna anledning som vi i det nya direktivet "television utan gränser", med parlamentets hjälp, har förordat etablering av oberoende mediermyndigheter i alla våra medlemsstater. Jag kan försäkra parlamentet att närhelst det finns något problem med att etablera dessa oberoende mediermyndigheter kommer kommissionen att agera.

Det som det råder oenighet om här i parlamentet är hur man ska föra samman EU:s behörighetsområden med mediepolitik. Jag tror att många ledamöter inte hörde mina inledande uttalanden där jag citerade från stadgan om de grundläggande rättigheterna, som är mycket tydlig. Jag citerade också artikel 51.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, där det mycket tydligt framgår när stadgan ska genomföras och reglerna för att genomföra stadgan. Så jag tror att alla kan läsa detta och komma ihåg det.

Tyvärr är det ingen som lyssnar nu, trots att detta är mycket viktigt.

(Talmannen påkallade återigen tystnad.)

I mitt inledningsanförande underströk jag också de mycket tydliga åtgärder, de konkreta exempel där EU kan agera och har agerat, och jag underströk de problem som måste lösas på nationell nivå. Italiens författningsdomstol, som agerade i går, har tydligt visat vad det betyder.

Parlamentet har nu framfört flera tydliga krav, och jag vill besvara dessa om kammaren tillåter och lyssnar.

(Talmannen påkallade tystnad ytterligare en gång.)

Parlamentet har krävt en satsning på strategin för mediemångfald, vilket har utlovats. Det har redan gjorts betydande framsteg när det gäller arbetet om mediemångfald, och vi har offentliggjort det andra steget med riskindikatorerna för mediemångfald. Kanske många av parlamentsledamöterna inte har sett dessa. De finns på Internet. Det går att ta del av dem, och de utgör ett mycket viktigt inslag för att kunna leda detta objektiva arbete om mediemångfald som parlamentet har krävt.

Jag måste säga att jag var mycket besviken, eftersom vi hade ett offentligt seminarium om detta, och inte en enda parlamentsledamot dök upp för att delta i seminariet. Nå, riskindikatorerna har nu offentliggjorts, och det går att ta del av dem. De kommer att utgöra grundvalen för vårt framtida arbete.

Den andra frågan: varför aktiverar kommissionen inte artikel 7 i EU-fördraget när det gäller Italien? För det första, artikel 7 är en synnerligen exceptionell bestämmelse. Hittills har den aldrig aktiverats av EU:s institutioner. Denna artikel är endast tillämplig om det har skett ett fullständigt sammanbrott vad gäller den nationella behörighetsordningen och systemen för grundläggande rättigheter i en viss medlemsstat. Jag tror inte att vi ännu har uppnått någon sådan situation i någon av våra medlemsstater. Men – och det är mycket intressant – artikeln anger att Europaparlamentet självt har möjlighet att aktivera artikel 7 i EU-fördraget. Så jag uppmanar Europaparlamentet att aktivera artikel 7 i EU-fördraget om parlamentet verkligen anser att det föreligger tillräckliga bevis.

Tredje frågan: många parlamentsledamöter från alla politiska partier – och jag tror att det råder relativ enighet här i parlamentet – har begärt ett EU-direktiv om mediemångfald och mediekoncentration.

(Talmannen påkallade tystnad ytterligare en gång.)

Detta är en grundläggande fråga som måste diskuteras på djupet. Ni kanske kommer ihåg att Europeiska kommissionen började arbeta på utkastet till ett sådant direktiv på 1990-talet, och ni kommer säkert också ihåg att alla medlemsstater utan undantag var emot ett sådant direktiv på den tiden, eftersom det ansågs ligga utanför EU:s behörighetsområde.

Men situationen har kanske förändrats i dag, och det kommer att finnas en stor majoritet av medlemsstater som anser att detta kan falla inom EU:s behörighetsområde. Naturligtvis skulle det vara möjligt att komma fram till en sådan mycket generös tolkning av fördraget för att möjliggöra för EU att hantera frågan. Men innan man ens börjar tänka på detta måste kommissionen ha starkt stöd från hela Europaparlamentet. Och jag vill att Europaparlamentet tydligt klargör vilka problem på den inre marknaden som enligt parlamentets uppfattning ska hanteras inom ramen för ett sådant direktiv.

Som ni vet är jag personligen inte den typ av kommissionsledamot som har något problem med att lagstifta. Under de gångna fem åren har jag lagstiftat när det var nödvändigt. Men för att göra detta behöver vi tydliga bevis när det gäller de frågor vi vill besvara. Skulle lagstiftning lösa de problem ni alla tänker på i dag? Kan vi motivera den inom ramen för EU:s befintliga behörighetsområden? Finns det en tydlig gränsöverskridande dimension? Finns det en tydlig inre marknadsdimension, för – kom ihåg – all den lagstiftning som vi redan har lagt fram hade den inre marknaden som rättslig grund.

Allt detta måste klargöras innan vi kan inleda en lagstiftningsprocess. Jag inbjuder alltså parlamentet att diskutera detta på allvar, och jag inbjuder parlamentet att besvara denna fråga i ett initiativbetänkande som antagits av en majoritet av ledamöterna. Då kommer kommissionen att ta detta ett steg framåt.

Under tiden har kommissionen gjort sin läxa genom att fastställa de riskindikatorer som kommer att hjälpa oss att analysera hela detta problem i alla medlemsstater på en objektiv grund. I slutändan tror jag att det är vad parlamentet vill. Det är också vad de andra institutionerna vill, för vi vill inte att våra grundläggande friheter ska användas politiskt. Vi vill att dessa friheter ska vara en rättighet. Vi vill att dessa friheter ska vara en grundläggande värdering och behandlas på det sättet.

(Applåder)

Talmannen. – Fru kommissionsledamot! På parlamentets vägnar ber jag om ursäkt för sorlet under ert anförande, när ni bemötte ledamöternas synpunkter.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Fru talman! Innan jag övergår till mina egna synpunkter har jag en ordningsfråga. Det är knappast meningen att någon kommissions- eller rådsledamot, eller ens någon av parlamentsledamöterna här, ska tvingas att hålla ett anförande inför kammaren under sådana betingelser som Viviane Reding var utsatt för alldeles nyss. Det är helt oacceptabelt!

(Applåder)

Jag uppmanar därför presidiet att överväga hur vi ska få slut på den här bedrövliga situationen. Det förs samtal här i slutet av debatterna och mitt under pågående anföranden, till exempel mellan vice talman Alejo Vidal-Quadras och hans före detta kollega där uppe, som inte intresserar sig för annat än sina egna bilaterala förbindelser. För mig är detta oacceptabelt, och jag vill än en gång uppmana presidiet att reflektera över detta.

Jag ska nu kommentera något som Manfred Weber sa. Han riktade ordet till mig personligen under debatten om pressfriheten i Italien, och tog upp det tyska socialdemokratiska partiets (SPD:s) ägarintressen på mediaområdet.

(Tumult)

Både som parlamentsledamot och som ledamot av mitt partis verkställande utskott kan jag känna sympati för Manfred Weber. Alla som förlorat lika många röster som den kristligt sociala unionen (CSU) har i Bayern, eller som mitt eget parti har, behöver dra till sig strålkastarljuset till varje pris.

(Tumult)

Låt mig bara påpeka att bakgrunden till SPD:s nuvarande ägarintressen på mediaområdet är återlämnandet av tyska medier som exproprierats av nazisterna eller av de östtyska kommunisterna. Vi tyska socialdemokrater är stolta över de medier vi äger!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Fru talman! Jag vill ta upp en fråga till, som berör hela parlamentet. Tisdagen den 18 september lämnade Angelika Niebler Europaparlamentet klockan 23.00. Hon överfölls brutalt och vräktes omkull på marken. Hon blev bestulen på sin telefon, sina pengar, sina kontokort och alla sina handlingar. Än allvarligare är att en belgisk krögare kom till platsen för att hjälpa henne, och ringde efter ambulans och polis. Efter en halvtimme dök ambulansen upp för att behandla Angelika Niebler. Låt gå. En halvtimme senare hade polisen ännu inte dykt upp, och vi väntar fortfarande på den. Det är tredje gången som polisen inte utreder ett överfall, och jag vill därför uppmana parlamentets talman att ingripa. Det finns ingen garanti för vår säkerhet i den här staden ...

(Applåder)

... eller för att myndigheterna vidtar åtgärder. Jag uppmanar Europaparlamentets talman att göra en synnerligen kraftfull markering för att få till stånd en reaktion på det här överfallet.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Daul, precis som ni säger har liknande händelser inträffat flera gånger tidigare, och jag anser naturligtvis att vi inte kan finna oss i detta.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den andra sammanträdesperioden i oktober.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Véronique Mathieu (PPE), skriftligt. – (FR) Som parlamentsledamot har jag svårt att svälja att en demokrati som Italien ska hängas ut på det sätt som den här debatten syftar till. Pressfriheten är en grundläggande frihet som garanteras av artikel 21 i den italienska grundlagen. I Italien finns både privatägda och börsnoterade tidningar med hemvist i alla politiska läger.

Att påstå att Italiens regering utplånar friheten är en grov förolämpning mot de tusentals människor i många länder i världen som lever förtryckta och saknar yttrandefrihet. Till det som främst utmärker en rättsstat hör bland annat att alla medborgare som anser att deras rättigheter kränkts kan vända sig till landets domstolar. Det tyder således på att demokratin i Italien är i gott skick om republikens premiärminister, efter att ha förtalats i landets tidningar, väljer att vända sig till rättsväsendet för att gå till motangrepp mot sina belackare, och inte använder utomrättsliga medel, något som ofta förekommer i odemokratiska regimer.

Låt mig till sist påpeka en mycket viktig sak: Europaparlamentet får inte bli ett forum där vi utkämpar strider om nationella angelägenheter som inte har något att göra med gemenskapens befogenheter. Nationella debatter hör hemma i medlemsstaterna!

Iosif Matula (PPE), skriftligt. – (RO) Vi har bestämt att yttrandefrihet ska vara ett av de demokratiska kriterier som EU bygger på. Samtliga medlemsstater måste ta sitt ansvar och uppfylla Köpenhamnskriterierna, även på det politiska planet. Men jag anser att EU-institutionerna inte på något sätt får användas som forum för inrikespolitiska strider. Så länge det finns fungerande demokratiska institutioner i medlemsstaterna hör de frågor som vi överlägger om i dag till medlemsstaternas inrikespolitik. Personligen är jag helt och hållet för obegränsad pressfrihet. Men en sådan frihet betyder också att varje redaktion har ett stort ansvar för att ge allmänheten sanningsenlig information. En del ledamöter har krävt att vi på gemenskapsnivå ska skärpa bestämmelserna om ägarkoncentration och mångfald i medierna. Men vi får inte glömma bort att medlemsstaterna inte vill ha ett sådant direktiv, eftersom detta faller utanför EU:s befogenheter. Likväl har Europeiska kommissionen offentliggjort en lista med indikatorer för mångfald i medierna, som bygger på en oberoende studie. För mig är det viktigt att lyfta fram dessa kriterier, och använda dem som utgångspunkt för ett framtida direktiv på området. Det är också viktigt att vi slutar anklaga varandra och försöker hitta lösningar i stället.

Tiziano Motti (PPE), skriftligt. – (IT) Påståendet att informationsfriheten kränks i Italien är en opportunistisk partsinlägga som förolämpar en av västvärldens främsta demokratier. Informationsfriheten kränks i länder där diktatoriska regimer hindrar medborgarna att följa dagshändelserna genom att använda de källor som de anser vara mest tillförlitliga. Tack vare Internet har samtliga politiska, geografiska, ekonomiska och sociala informationsmurar rivits i länder som Italien, som har en lång demokratisk tradition. I vissa länder censureras däremot Internet, och många webbplatser betraktas som regeringsfientliga och förbjuds. Där har medborgerliga rättigheter som yttrandefrihet, rätten att ingå äktenskap och demonstrationsfrihet inte på långa vägar samma okränkbarhet som i vår grundlag – de existerar helt enkelt inte. Vi i västvärlden tar dessa rättigheter för givna och har slutat förstå hur viktiga de är. I Europaparlamentet ska vi utvecklas, debattera och dela med oss av bästa praxis i medlemsstaterna. Parlamentet får inte bara bli en exklusiv teaterkuliss som vilka små landsortsteatrar som helst får använda för att sätta upp sina pjäser kostnadsfritt. Låt gå för att Europaparlamentet debatterar pressfriheten i Europa, men det måste ske konstruktivt, på ett sätt som är värdigt den ansedda institution som vi är stolta över att ingå i.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftligt. – (RO) "Pressfriheten är en omistlig del av ett demokratiskt samhälle. Det ankommer på samtliga regeringar att värna och skydda den, att respektera pressens mångfald och dess politiska, sociala och kulturella uppgifter." Så lyder artikel 1 i den europeiska stadgan om pressfrihet. Silvio Berlusconi tycks inte bara vända sig emot en grundläggande aspekt av ett demokratiskt samhällsskick, utan också använda sitt inflytande för att manipulera den allmänna opinionen. Precis som i andra länder ägs en stor del av de italienska tidningarna av privatpersoner som går i politikernas ledband. De bestämmer hur tidningarna ska drivas, och tolererar inga avvikelser. I andra länder blir presstödet ett sätt för regeringarna

att gynna sig själva på skattebetalarnas bekostnad. EU är en förkämpe för demokrati och demokratiska värden i hela världen och får inte acceptera att pressfriheten inskränks. Jag uppmanar därför Europeiska kommissionen att snarast lägga fram ett förslag till pressfrihetsdirektiv. Det bör framför allt syfta till att begränsa det politiska inflytandet över massmedierna och förebygga framväxten av monopol på detta område.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

6. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

7.1. Användning av Europeiska unionens solidaritetsfond: Italien, jordbävningen i Abruzzo (A7-0021/2009, Reimer Böge) (omröstning)

7.2. Förebyggande och lösning av tvister om domstolars behörighet i straffrättsliga förfaranden (A7-0011/2009, Renate Weber) (omröstning)

– Före omröstningen:

Renate Weber (ALDE). – (EN) Fru talman! I ändringsförslag 6 till skäl 18 ska följande läggas till i slutet av meningen: "om det inte är absolut nödvändigt för att förebygga och lösa tvister om jurisdiktion vid tillämpningen av detta rambeslut."

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

7.3. Utnämningar till det särskilda utskottet för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen (omröstning)

7.4. G20-toppmötet i Pittsburgh (24-25 september) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 13:

Sven Giegold (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Vi vill lägga till följande muntliga ändringsförslag till ändringsförslag 13: "Europaparlamentet kräver utveckling av en landsvis rapportering som ger en heltäckande översikt av varje moderbolag i en koncern för investerare, intressenter och skattemyndigheter för att därigenom främja en mer effektiv och tydlig internationell översikt över skatterelaterade beslut."

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades. Ändringsförslag 13 förkastades därefter.)

7.5. Den ekonomiska och finansiella krisens följder för utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (omröstning)

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

8. Röstförklaringar

– Muntliga röstförklaringar:

– Betänkande: Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Fru talman! Förslaget till rådets rambeslut om förebyggande och lösning av jurisdiktionstvister i straffrättsliga förfaranden lades fram på initiativ av bland annat Tjeckien. Det visar att Tjeckien ser straffrättsligt samarbete som en mycket viktig fråga. Ämnet är emellertid känsligt, och vi behöver därför se till att samarbetet sker inom ramen för de befogenheter som grundfördraget ger EU. Det är precis vad som sker i det här fallet. En svag punkt är emellertid att texten är ganska allmänt hållen. Exempelvis fastställs ingen tidsfrist för den kontaktade myndigheten att svara på en begäran om information, och det anges inga kriterier för hur man ska avgöra vilken rättslig myndighet som är bäst lämpad att handlägga straffrättsliga förfaranden. Ett annat aber är den bristfälliga integrationen av Eurojust, som borde ha ägnats större omsorg. Eurojust är det organ som ansvarar för det rättsliga samarbetet i Europa. Eurojust kan potentiellt spela en mycket viktigare roll än i förslaget till rambeslut. Där saknas till och med en bestämmelse om att Eurojust ska underrättas vid lösningen av tvister som rör lagföring i en enda medlemsstat vid brott som berör flera länder.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru talman! Jag röstade emot betänkandet, men inte därför att jag har något emot att nationella myndigheter utbyter information om straffrättsliga förfaranden. Det är bra att ta reda på om det pågår parallella förfaranden för samma sakförhållanden i flera medlemsstater.

Jag vänder mig emellertid kraftfullt emot de federalistiska tongångarna i många av ändringsförslagen. Ändringsförslag 3 innebär exempelvis att medlemsstaterna uttryckligen fråntas möjligheten att bestämma vilka myndigheter som ska vara behöriga att vidta åtgärder. Jag är ingen motståndare till Eurojust, men Eurojust får inte bli en "supermyndighet".

– Gemensamt resolutionsförslag: G20-toppmötet i Pittsburgh (den 24–25 september) (RC B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru talman! Jag röstade för resolutionen. Det gläder mig att se att såväl EU som de mäktigaste länderna inte underskattar allvaret i den situation vi alla befinner oss i och inte eftersträvar strategin "en storlek passar alla". Krisen har orsakats av ett antal komplexa och besläktade faktorer, och det kommer inte att finnas någon enkel utväg.

Den globala finanskrisen gav oss också ett bra tillfälle att ompröva våra prioriteringar och åtgärder, särskilt när det gäller den långsiktiga hanteringen av hållbar ekonomisk återhämtning. Vi har åtaganden gentemot och förväntningar från våra medborgare när det gäller att få full fart på våra ekonomier igen i syfte att garantera full funktionalitet i fråga om kapitalmarknader och utlåning, hantering av arbetslöshet och skapande av arbetstillfällen samt i fråga om att skydda våra medborgare, särskilt de fattigaste och mest sårbara. Detta kommer inte att bli lätt, men jag tror att vi är på väg i rätt riktning.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Fru talman! Vi föreslår på fullt allvar att förvärja den. Orsaken till finanskrisen var överdriven statlig intervention: först i den bemärkelsen att räntenivåerna hölls på en för låg nivå under för lång tid, ett politiskt beslut snarare än ett marknadsbeslut – ett beslut som alla centralbankerna medverkade till – och sedan i den bemärkelsen att, så sent som förra året, lagstiftande organ uppmanade långivare att ställa fler billiga lån till förfogande.

Nu ska G20-ledarna träffas, och de säger: "Vad är lösningen? Mer statliga ingripanden." Jag tror, som Mark Twain en gång konstaterade, att om det enda man har är en hammare så börjar allting att se ut som en spik. Men sanningen är att varje åtgärd de har vidtagit har i bästa fall varit meningslös, och har i värsta fall aktivt förvärrat vår situation: räddningsaktionerna, nationaliseringarna, svepskådet att sätta åt skatteparadisen (när de i själva verket menar länder med mer konkurrenskraftiga skattenivåer än deras egna) och den omfattande utvidgningen av statlig jurisdiktion under förevändning av "oförutsedda händelser". Och nu vill vi reformera hela det finansiella systemet. Jag vill avsluta med att citera min numera avlidne landsman, domare Aspery: "Reform? Är inte saker och ting illa nog redan?"

Lena Ek (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag har två kommentarer till den tidigare omröstningen om G20-mötet i Pittsburgh. Jag beklagar, och jag anser att det är bedrövligt, att det står så lite om att lösa klimatkrisen i den här resolutionen och även i materialet från G20-mötet. Det finns också ett omnämnande av Tobinskatten, som jag tror kan vara en väg för att såväl finansiera utvecklingsbistånd som att hjälpa utvecklingsländer när det gäller klimatfrågor.

Anledningen till att jag inte röstade ja till ändringsförslagen är för att de var formulerade på ett mycket gammalmodigt sätt, som om vi har en diskussion om Tobinskatten för 20 år sedan. Det moderna sättet att

diskutera om detta är en ny finansieringskälla för Förenta nationerna syftar till något annat, och jag hoppas kunna återvända till detta i kammaren senare.

– Resolutionsförslag: Den ekonomiska och finansiella krisens följder för utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru talman! Jag gav mitt stöd till resolutionen eftersom jag anser att det är tid för alla aktörer att ta sitt ansvar och uppfylla sina åtaganden gentemot utvecklingsländerna. Det är sant att den globala, ekonomiska och finansiella krisen har drabbat till och med de mest utvecklade ekonomierna hårt, men vi får inte glömma att den har drabbat de fattigaste länderna ännu mer. Vi måste komma ihåg att utvecklingsländerna inte förorsakade krisen, men det är de som nu får bära en tung börda.

Förverkligandet av millenniemålen är nu allvarligt hotat. Jag välkomnar varmt G20:s bekräftelse på att man kommer att ta kollektivt ansvar, och jag förväntar mig att se dessa löften förvandlas till verkliga handlingar.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru talman! Jag stödde detta betänkande eftersom jag anser att det finns ett behov av ett nytt paradigm i världen – ett nytt paradigm där vi ändrar inriktning från fullständigt penga- och vinststyrt beslutsfattande till människo- och samhällsstyrt beslutsfattande, från konkurrensens logik till rättvisans logik.

Jag betraktar detta betänkande som åtminstone ett frö. Jag säger inte att det ger fullt stöd åt det nya paradigm, men det innehåller åtminstone fröet till ett nytt paradigm, i synnerhet i punkt 2, som lyder: "Europaparlamentet anser att det omedelbart krävs en radikal förändring av politiken för att hantera de faktorer i systemet som ligger bakom livsmedels- och finanskrisen. Detta bör ske genom att det införs nya demokratiska och tydliga regler för den internationella handeln och det internationella finanssystemet."

Jag tror, och hoppas, att vi tar detta mycket allvarligt. Det finns grundläggande orsaker till denna kris, och vi måste verkligen se närmare på dessa orsaker systematiskt och grundligt. Vi behöver ett helt och hållet nytt paradigm.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman! Jag röstade för resolutionen. Alla länder har ju drabbats av den globala finansiella och ekonomiska krisen, men den har varit särskilt förödande för de fattigaste länderna. Krisen har slagit mot samtliga finansieringskällor som de använder. Utan omvärldens hjälp kommer de landvinningar som gjorts att gå förlorade.

Krisen hotar 2015 års millenniemål. Jag stöder därför EU:s planer att tidigarelägga 8,8 miljarder euro i utvecklingsbistånd för budgetstöd och snabba åtgärder för jordbruksfinansiering, liksom förslaget om 500 miljoner euro för att stödja sociala utgifter. Jag stöder inte resolutionsartiklarna om Tobinskatt.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Fru talman! Jag röstade för resolutionen, liksom för de ändringsförslag som syftade till att införa Tobinskatt.

Orsaken är att jag vill vara konsekvent. Jag var ledamot i det baskiska parlamentet 2002. Parlamentet antog då en resolution som gick ut på att vi borde ta itu med de internationella kapitalrörelserna, eftersom företeelsen får så stora sociala och ekonomiska konsekvenser i hela världen. Vi borde införa kriterier och mekanismer för att på olika sätt övervaka och främja utvecklingen för människorna, för att minska klyftorna mellan olika länder och i samhället, och för att åstadkomma ekologisk jämvikt. Vi ansåg också att det var vår plikt att införa mekanismer som begränsar spekulativa kapitalrörelser.

På samma sätt ansåg vi att vi behövde agera för att utarbeta förslag till hur vi kan utöva demokratisk kontroll över internationella kapitalrörelser och hantera deras sociala följder. Vi konstaterade också att det var nödvändigt att snarast införa en så kallad Tobinskatt, det vill säga en skatt på internationella finanstransaktioner – något som vi stödde. Skatteintäkterna används till utvecklingsbistånd. Vi ville också införa demokratiska styrmekanismer för det internationella systemet.

Det har nu gått flera år sedan det baskiska parlamentet antog sin resolution. Det är glädjande att Europaparlamentet nu har antagit en resolution i samma anda.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Fru talman! Jag vill gratulera er till det flinka, skickliga och känsliga sätt som ni har utövat ordförandeskapets privilegier på.

I 50 år har europeisk handels- och jordbrukspolitik lett till fattigdom i tredje världen som hade varit möjlig att förebygga. Vi har på samma gång uteslutit produkter från länder där jordbruksexporten står för huvuddelen

av statsinkomsterna, strött salt i såren och exporterat våra egna överskott – på ett fruktlöst sätt dumpat våra överskott – på deras marknader. Sedan har vi försökt att stilla våra samveten med omfattande stödprogram som inte har tjänat till att förbättra förhållandena för dessa länder, utan som i stället har stört åtskillnaden mellan representation och beskattning, som har tjänat till att bromsa den demokratiska utvecklingen i stora delar av världen.

Det finns en sak som vi kan göra i morgon som skulle ha en omedelbar, gynnsam och omvälvande effekt i de länder vi talar om: vi kan avskaffa den gemensamma jordbrukspolitik. Det bästa är att det inte skulle kosta oss ett öre. Tvärtom, våra jordbrukare skulle få det bättre, vår landsbygd skulle tas bättre om hand, våra skatter skulle minska och livsmedelspriserna skulle sjunka, vilket skulle sänka inflationen och leda till en generellt förbättrad situation för världsekonomin.

Och om ni trodde att jag hade glömt det så har jag inte veknat, utan jag anser fortfarande att vi behöver en folkomröstning om Lissabonfördraget: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru talman! Hyckleriet och bristen på konsekvens här i kammaren upphör aldrig att förbluffa. Å ena sidan konstateras i resolutionen helt riktigt det bedrövlige i att de mest kompetenta och begåvade personerna lämnar utvecklingsländerna, och att kompetensflykten skadar länderna ekonomiskt. Samtidigt finns det stöd i alla politiska läger för EU:s blåkort, och för Europas mottagningscentrer för legal invandring i Afrika. Ändå är det just härigenom som kompetensflykt uppkommer och består. Erfarenheten visar ju faktiskt att "cirkulära migranter" stannar i Europa. Men det finns oändligt många andra skäl till att jag röstade emot resolutionen, bland annat dess vädjan till EU att höja utvecklingsbiståndet. Om EU överhuvudtaget ska åta sig någon uppgift inom utvecklingssamarbetet, bör det vara att samordna medlemsstaternas åtgärder – inte att uppträda som givare.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Parlamentet och regeringarna bedriver till stor del sitt arbete på området i form av "brandkårsutryckningar". Vi vidtar förebyggande åtgärder mot klimatförändringen – men vi behöver också vidta åtgärder för att förebygga underutveckling. Det är inte politiska utan ekonomiska faktorer som ligger bakom många av våra problem på migrationsområdet, särskilt i Medelhavsregionen. För att förhindra att problemet förvärras behöver vi därför tillhandahålla stöd.

– Skriftliga röstförklaringar:

– **Betänkande: Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftligt. – (RO) Italien har begärt stöd av EU:s solidaritetsfond för att återuppbygga Abruzzo-regionen, som drabbades av stora skador vid jordbävningen i april 2009. Jag röstade för detta eftersom ett krisdrabbat land förtjänar att vi tar humanitära hänsyn. Fonden är ett instrument på EU-nivå som ska hjälpa oss att klara naturkatastrofer och vara solidariska med katastrofdrabbade regioner. Jag vill därför betona hur viktigt det är att snabbare kunna tillhandahålla de medel som begärts till de berörda staterna.

Louis Bontes, Barry Madlener och Laurence J. A. J. Stassen (NI), skriftligt. – (NL) Det nederländska frihetspartiet (PVV) är för katastrofbistånd, men att tillhandahålla sådant bistånd är de enskilda medlemsstaternas uppgift – inte EU:s.

David Casa (PPE), skriftligt. – (EN) I april 2009 inträffade en jordbävning i Italien som orsakade en hel del skador. Det är av denna anledning som kommissionen föreslagit att Europeiska socialfonden (ESF) tas i anspråk till förmån för Italien. Händelserna som ägde rum i Italien var verkligen tragiska. Jag håller därför med om att det är motiverat att ta ESF i anspråk och har röstat för.

Edite Estrela (S&D), skriftligt. – (PT) Jag röstade för Reimer Böges betänkande om utnyttjande av EU:s solidaritetsfond för Italiens räkning eftersom jag anser att EU snarast bör reagera på landets rop på hjälp. Härigenom kan vi mildra de tragiska följderna av jordbävningen som drabbade den italienska Abruzzo-regionen i april 2009, och som krävde 300 människoliv och orsakade mycket omfattande skador.

Diogo Feio (PPE), skriftligt. – (PT) Som jag tidigare har meddelat anser jag att solidariteten mellan medlemsstaterna – och framför allt EU-stödet till katastrofdrabbade länder – tydligt visar att EU nu är något mer än bara ett frihandelsområde. EU har inrättat särskilda biståndsinstrument, bland annat EU:s solidaritetsfond, som demonstrerar att vi kan hålla ihop vid motgångar, då det mänskliga lidandet och de materiella skadorna är särskilt omfattande. Jag välkomnar därför än en gång att EU:s solidaritetsfond utnyttjas för att hjälpa offren för jordbävningen i Abruzzo-regionen i april 2009, och uttrycker mitt stöd för detta.

Jag hoppas som sagt att EU:s solidaritetsfond inte ska utnyttjas alltför ofta, det vill säga att Europa förskonas från allvarliga nödsituationer. Men det vore också bra om dess struktur och tillgänglighet förbättrades löpande och utvärderades ofta, så att vi kan reagera snabbt och obyråkratiskt när ett eventuellt behov uppstår.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftligt. – (PT) Betänkandet stöder utnyttjandet av EU:s solidaritetsfond för att hjälpa Italien efter jordbävningen i april, som krävde 300 människoliv och orsakade mycket omfattande skador. De direkta skadorna efter jordbävningen uppgår uppskattningsvis till över 10 miljarder euro. Katastrofen har kvalificerats som "en större naturkatastrof", i enlighet med fondens interventionskriterier, och faller därmed inom ramen för den rättsliga grunden.

Kommissionen föreslår därför att ett sammanlagt belopp på 493 771 159 euro ska tas i anspråk ur EU:s solidaritetsfond. Vi får inte glömma att rådet ännu inte har tagit ställning till förslaget till omarbeting av den förordning genom vilken fonden inrättades, som kommissionen lade fram i maj 2006 och som parlamentet då avvisade.

Vi anser att det bland annat är viktigt att se till att stöd kan utgå vid regionala katastrofer även i framtiden. Vi kanske till och med kan skapa utrymme för ett särskilt beaktande av de naturkatastrofer som kan inträffa i Medelhavsområdet. Fondens handläggningstid och de åtgärder den får vidta kan också behöva skraddarsys till behoven i samband med torka, bränder och andra naturkatastrofer.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftligt. – (RO) I dag röstade jag för Reimer Böges betänkande om att utnyttja solidaritetsfonden för att hjälpa Italien. Jag välkomnar att betänkandet upptogs i föredragningslistan, trots att detta var besvärligt. Parlamentets administration måste räkna med att dagens situation kan upprepas i framtiden. Det går inte att av tekniska skäl skjuta upp omröstningar om betänkanden som är livsavgörande för unionsmedborgarna. Europeiska kommissionen behöver se över förfarandet för att utnyttja solidaritetsfonden, så att stödet kan betalas ut snabbare. Vi behöver inrätta ett system för forskottsbetalningar som bygger på en omedelbar, preliminär bedömning av de direkta skadorna. Vid den slutgiltiga betalningen beaktas sedan den slutliga bedömningen av de direkta skadorna och de förebyggande åtgärder som bevisligen vidtagits med anledning av katastrofen.

David Martin (S&D), skriftligt. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 7. Det gläder mig att förfarandena har organiserats snabbt för att genomföra omröstningen, och jag hoppas att de medel som behövs i Italien blir tillgängliga så snabbt som möjligt för att tillhandahålla omedelbar och effektiv hjälp.

Barbara Matera (PPE), skriftligt. – (IT) Jag gratulerar parlamentet till att det gick med på min begäran i går att stoppa omröstningen om utnyttjandet av solidaritetsfonden på grund av jordbävningen i Abruzzerna, som krävde många människoliv och orsakade omfattande skador. Att vänta med en omröstning som betyder så mycket för hårt provade unionsmedborgare, om så bara i två veckor, är helt omotiverat.

Europeiska kommissionen gjorde en blixtnabb preliminär utredning och beviljade Italien exakt det belopp som landet begärde, det vill säga 493 771 159 euro. Det kan mycket väl vara det högsta belopp som fonden någonsin beviljat. Parlamentet visar genom omröstningen sin hundra procentiga solidaritet och samhörighet med de drabbade invånarna. Det brukar annars ta i snitt 18 månader innan fonden kan utnyttjas. Med tanke på att jordbävningen inträffade för fem månader sedan kom vi den här gången mycket snabbt till skott med samrådet med parlamentet. Jag hoppas därför innerligt att kommissionen och rådet genomför resten av förfarandet så snabbt som möjligt, och ser till att Italien har tillgång till pengarna vid årsskiftet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftligt. – (EN) Effekterna av jordbävningen i Abruzzo var förödande och tragiska, och den finansiering vi godkände i dag kan naturligtvis inte kompensera för den fruktansvärda förlusten av liv eller den fysiska destruktionsen av samhällen som orsakats av denna naturkatastrof. Men finansieringen från EU:s solidaritetsfond kommer att betyda mycket för regionen och dess långsiktiga återhämtning, och det faktum att denna fond finns och fungerar effektivt är ett bevis på solidariteten mellan Europeiska unionens medlemsstater. Program och mekanismer för att tillhandahålla praktiska åtgärder gör oss starkare som union och bättre rustade för att klara av kriser, oavsett om det handlar om ekonomisk nedgång eller naturkatastrofer. Vi ska fortsätta stödja dessa praktiska åtgärder för att tillhandahålla stöd till medlemsstater under perioder då det finns ett verkligt behov. Politik gör det möjligt för oss att påverka och kontrollera händelser, men för de händelser – såsom naturkatastrofer – som går utöver den politiska sfären kan vi utveckla dessa viktiga mekanismer som hjälper oss att klara av kriser.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), skriftligt. – (PL) Människor har drabbats av en tragedi. De har mist nära och kära och i många fall allt de äger. En vacker stad med mycket gamla anor har förstörts. Varje anständig människa ställer sig i det läget bakom ett förslag som detta. EU:s solidaritetsfond är ett exempel på hur EU

kan handla gemensamt, och på ett sätt som ger resultat, när ent medlemsstat drabbas av en tragedi, som i detta fall. Genom EU:s solidaritetsfond kan vi ge katastrofbistånd snabbt, och det sänder tveklöst en positiv signal till medborgarna.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar det positiva omröstningsresultatet när det gäller att tillhandahålla finansiering till offren för Abruozojordbävningen. Vår reaktion på naturkatastrofer, såsom den förödelse vi såg i Italien, måste gå utöver den politiska sfären. Att agera för att hjälpa offren för denna katastrof att återuppbygga sina liv, sina hem och sin framtid är naturligtvis något som varje ledamot av parlamentet med en aldrig så liten gnutta sann medmänsklighet kommer att gå med på.

EU:s solidaritetsfond gör det möjligt för oss att agera som en gemenskap för att lindra nöd och lidande. Sedan den inrättades har fonden använts för att hjälpa folk i mer än hälften av EU:s medlemsstater och i samband med över 20 katastrofer, från översvämning till skogsbränder, torka och vulkanutbrott. Jag noterar också att folket i Wales har varit bland dem som har kunnat dra nytta av finansiering efter de fruktansvärda översvämningarna 2007.

Fondens intäkter måste dock ses över, och det finns starka skäl att tillåta fonden att ha sina egna resurser så att andra projekt inte påverkas när fonden tas i anspråk.

Jag hoppas att dessa pengar på något sätt kan bidra till inte bara återuppbyggandet av byggnader utan också av de samhällen som förstördes.

– Betänkande: Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftligt. – (RO) Att förbättra samarbetet mellan myndigheter med parallella behörigheter vid straffrättsliga förfaranden är en mycket viktig åtgärd. När en brottslig gärning omfattas av jurisdiktionen för två eller fler medlemsstater ska det straffrättsliga förfarandet genomföras i den lämpligaste jurisdiktionen. Det är då avgörande att inrätta en gemensam och enhetlig ram för hur jurisdiktionen ska väljas på ett objektivt och öppet sätt. Misslyckas tillämpningen av principen *ne bis in idem* – som återfinns i konventionen om tillämpningen av Schengenavtalet – kränks de grundläggande rättigheterna. Det strider dessutom mot EU:s mål att skapa ett gemensamt område för frihet, säkerhet och rättvisa. Det betänkande som jag röstat för utgör en ytterligare garanti för att principen ska respekteras, inte bara i varje enskilt lands förfaranden, utan i det europeiska rättsliga området som helhet. Jag välkomnar därför att betänkandet antogs vid sammanträdet i går.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftligt. – (LT) Jag röstade för betänkandet, eftersom jurisdiktionstvister bör lösas i samförstånd så smidigt som möjligt. Det är bra med en garanti för att principen *ne bis in idem* respekteras i medlemsstaternas domstolar. Betänkandet ger tyvärr inte besked om hur behörighetstvister ska lösas och hur man ska fastställa vilken stats jurisdiktion som ska gälla. Inte heller Eurojusts roll är klart definierad. Betänkandet sporrar oss ändå att åstadkomma fler viktiga beslut på området medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) I en värld som blir alltmer globaliserad och en situation där det finns 27 medlemsstater i EU är sannolikheten för att det ska pågå någon konflikt i någon jurisdiktion stor. Det kan ge upphov till svårigheter, vilket är anledningen till att jag har röstat ja.

Carlos Coelho (PPE), skriftligt. – (PT) Jag anser att det är avgörande att vi får effektivare straffrättsliga förfaranden, samtidigt som en korrekt rättskipning måste garanteras. Rambeslutet bidrar till att förebygga och lösa jurisdiktionstvister, till att förfaranden handläggs i den jurisdiktion som är lämpligast, och till att göra jurisdiktionsvalet öppnare och mer objektivt när sakförhållanden omfattas av jurisdiktionen för mer än en medlemsstat.

Jag hoppas att vi på så vis kan undvika onödiga parallella straffrättsliga förfaranden. Det får dock inte byråkratisera ärenden där lämpligare och snabba alternativ finns att tillgå. Om exempelvis medlemsstater har infört mer flexibla instrument eller avtal bör dessa få företräde. Om det förekommer situationer där parallella straffrättsliga förfaranden i flera medlemsstater avser samma person och sakförhållanden, kan detta faktiskt strida mot principen *ne bis in idem*, vars tillämpning måste få genomslag i hela det europeiska rättsliga området. Jag stöder också att Eurojust får en viktigare roll redan i ett tidigt skede av processen.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson och Marita Ulvskog (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater valde att lägga ned våra röster, eftersom vi anser att det är medlemsstaterna själva som ska bestämma vilka myndigheter som ska anses vara behöriga i samrådsförfaranden, att Eurojusts inblandning

ska vara kompletterande och sekundär i förhållande till medlemsstaterna, och att byråns mandat inte på något vis ska vidgas genom detta beslut.

Många punkter i parlamentets betänkande förbättrar dock förslaget till rambeslut. Det är viktigt, inte bara för de nationella myndigheterna utan särskilt för dem som är misstänkta eller står åtalade, att det finns tydliga tidsfrister, förfarandegarantier och andra skyddsmekanismer.

Diogo Feio (PPE), skriftligt. – (PT) Vi kan bara effektivisera rättsväsendets hantering av straffrättsliga förfaranden genom att medlemsstaterna vidtar samordnade åtgärder för att förebygga och lösa jurisdiktionstvister i samband med sådana förfaranden. Straffrättsliga förfaranden som berör flera jurisdiktioner bör därför handläggas i en enda medlemsstat. Det sparar inte bara tid och resurser, utan också pengar. Därför är det av största vikt att dessa förfaranden genomförs enhetligare och effektivare.

För att det ska gå att fastställa vilken jurisdiktion som är behörig, och överföra ärendet dit, är det därför avgörande att medlemsstaternas behöriga myndigheter samråder direkt med varandra med minsta möjliga tidsspillan. Här är det viktigt att slå vakt om den tilltalades rättigheter under hela det straffrättsliga förfarandet, eftersom ett av EU:s grundläggande mål är att erbjuda sina medborgare ett gemensamt område för frihet, säkerhet och rättvisa utan inre gränser.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade nej till betänkandet eftersom det är inriktat på att stärka Eurojusts roll. I juridiskt hänseende garanteras rättvisa beslut av rådets förslag till rambeslut, framför allt eftersom *ne bis in idem*-principen där tydligt garanteras: nämligen att en person inte får dömas två gånger i samma straffrättsliga förfarande. Trots att föredraganden erkänner detta stärks genom de införda ändringsförslagen Eurojusts roll på områden som uteslutande hör till medlemsstaternas jurisdiktion. På detta sätt, och genom att man räknar med att Eurojust kommer att ingripa i förfarandena, görs Eurojust till en instans som är överordnad medlemsstaterna, eftersom deras möjlighet att komma överens om vem som ska bestämma över förfarandena fråntas dem.

Vi anser inte att det är godtagbart att allt detta motiveras med hänvisning till "tidsspillan och resursslöseri". Att överlämna medlemsstaternas jurisdiktioner på det rättsliga området samt på andra områden till EU försvagar deras suveränitet och tjänar inte allmänhetens intressen när det gäller försvaret av dess rättigheter, friheter och garantier. Enligt vår mening utgör betänkandet ytterligare ett exempel på just detta.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) *Ne bis in idem*-principen – enligt vilken en och samma person inte kan prövas två gånger för samma brott – är en grundläggande rättsprincip i en demokrati. Jag själv är offer för en kränkning av denna princip i Frankrike, eftersom jag fortfarande är föremål för åtal på statens order i en sak där kassationsdomstolen redan helt har frikänt mig.

För detta har jag särskilt att tacka Diana Wallis, föredragande om min immunitet, som har missbrukat sina befogenheter och gjort det möjligt att använda alla tänkbara knep för att beröva mig det skydd som jag skulle ha rätt till om rättvisa, moral och rättspraxis hade varit rådande i parlamentet.

Renate Webers betänkande är dock inte inriktat på att förhindra dessa fall av *ne bis in idem*. För detta ändamål finns en EU-konvention från 2000, som vad det verkar fungerar till praktiserande juristers belåtenhet och enligt rättsordningens principer.

Nej, Renate Webers betänkande är i verkligheten inriktat på att ge Eurojust, som många vill göra till en europeisk åklagarmyndighet, rätt att utöva kontroll och fatta beslut på nationella behörighetsområden. Det är skälet till att vi har röstat nej.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Weberbetänkandet om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden. Allvarlig brottsverksamhet är i ökande omfattning av gränsöverskridande natur, och EU har en viktig roll att spela när det gäller sådan verksamhet. Tydligare förfaranden för utbyte av information i straffrättsliga förfaranden kommer att förbättra samarbetet mellan medlemsstater och förbättra individuella nationers förmåga att bekämpa brottslighet. Grundläggande rättigheter måste alltid beaktas, och enligt min uppfattning förbättrar Weberbetänkandet det föreslagna rambeslutet.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag beslutade mig för att lägga ned min röst i den slutliga omröstningen. Även om det finns några bra ändringsförslag om mänskliga rättigheter (t.ex. ändringsförslagen 6 och 15) i den gemensamma omröstningen finns det också ändringsförslag som för över medlemsstaters befogenheter till Eurojust (t.ex. ändringsförslagen 3, 9, 16, 17 och 18). Jag anser att dessa ska förbli inom medlemsstater.

Förslag från talmanskonferensen: Utnämningar till det särskilda utskottet för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Inrättandet av det särskilda utskottet för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen kan visa sig bli avgörande för EU:s framtid. Dess ledamöters erfarenhet är avgörande för fullgörandet av de uppgifter och förslag som kommer att läggas fram av detta särskilda utskott. Jag anser att listan över ledamöter omfattar parlamentsledamöter som är respekterade och mycket erfarna på de områden som påverkas av den nuvarande krisen. De kommer därför även att kunna bidra till att diskutera och lägga fram relevanta åtgärder för att rätta till felen i det finansiella system som gav upphov till den nuvarande situationen. Därigenom kommer de att på ett viktigt sätt bidra till att bereda väg för det möjliga antagandet av en välgrundad och bättre lagstiftning i framtiden.

Jag anser även att detta utskott bör fortsätta sin verksamhet efter de planerade tolv månaderna och att dess sammansättning ska kunna ses över, för att göra det möjligt att övervaka och utvärdera de åtgärder som antas i samband med den nuvarande krisen.

– Gemensamt resolutionsförslag: G20-toppmötet i Pittsburgh (den 24–25 september) (RC B7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Jag är nöjd med de överenskommelser som nåddes vid G20-toppmötet i Pittsburgh. Jag är övertygad om att de utgör ett steg i rätt riktning. De omedelbara prioriteringarna måste vara att kunna garantera en stark och hållbar ekonomisk tillväxt i den reala ekonomin, se till att kapitalmarknader och utlåning fungerar, bevara och främja sysselsättningen och skydda människor från krisens negativa effekter, med särskilt beaktande av de fattigaste och mest sårbara.

Den snabba ökningen av statsskulden och budgetunderskotten är oroande. Vikten av att man upprättar långsiktigt stabila statliga finanser måste betonas för att undvika att lägga alltför stora bördor på kommande generationer. Bristen på utvärdering av de stora misstag inom reglering och övervakning som orsakade den finansiella krisen är dock beklaglig. Det är en prioritet att förstå vad som hände på den nivån och därigenom undvika att misstagen från det förflutna upprepas.

Dominique Baudis (PPE), skriftlig. – (FR) Världen står inför en motsägelse som kommer att bli svår att lösa. Å ena sidan kräver den ekonomiska krisen och dess sociala konsekvenser brådskande åtgärder för att återskapa en tillväxt som leder till arbetstillfällen. Det stod på G20-toppmötets dagordning i Pittsburgh. Å andra sidan – och detta kommer att bli utmaningen för konferensen i Köpenhamn – är det lika brådskande att bekämpa klimatförändringarna genom att minska energiförbrukningen. Med andra ord måste vi starta om maskinen och se till att den förorenar mindre. Dessa båda frågor kan dessutom inte lösas i följd. Båda är brådskande. Det är brådskande att ge ekonomin en nystart, och det är brådskande att begränsa konsekvenserna av ekonomins verksamhet. Vid G20-toppmötet i går och vid klimatförändringskonferensen i morgon måste EU balansera mellan två lika stora hot. EU-institutionerna måste inrättas så snabbt som möjligt enligt Lissabonfördraget, som har antagits av unionens 27 länder. Genom att Tjeckiens president Václav Klaus försöker vinna tid för att fördröja detta ögonblick bär han ett stort ansvar inför unionens 500 miljoner medborgare.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) EU behöver en strängare övervakning av finansmarknaden, vilket en institution skulle vara ansvarig för (G20-gruppen). Det är viktigt att säkerställa en långsiktig finanspolitisk stabilitet för att undvika att lägga alltför stora bördor på kommande generationer samt att skapa fler arbetstillfällen och skydda människor från krisens verkningar. Prioriteringarna måste vara att skapa arbetstillfällen, garantera en stark och hållbar ekonomisk tillväxt i den reala ekonomin, se till att kapitalmarknader och utlåning fungerar, bevara och främja sysselsättningen och skydda människor från krisens negativa effekter, med särskilt beaktande av de fattigaste och mest sårbara. I dag måste vi stödja den sociala dialogen på alla nivåer för att förhindra lönesänkningar och för att se till att löneökningarna ligger i linje med produktionsstillväxten. Skapandet av nya arbetstillfällen måste betraktas som det viktigaste målet.

Pascal Canfin (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Verts/ALE-gruppen röstade för resolutionen om G20 av flera skäl, bland andra följande: genom att hänvisa till behovet av att utveckla nya indikatorer som går längre än BNP ger Europaparlamentet en tydlig signal om att "ekonomisk återhämtning" inte får baseras på en strategi som går ut på att "allting ska fortsätta som vanligt", vilket ligger i linje med vårt krav på att utveckla en "Green New Deal"; i resolutionen hävdas behovet av att ta itu med den globala obalansen, särskilt obalanser när det gäller växelkursen och instabiliteten i fråga om priset på handelsvaror inom en multilateral ram; i resolutionen sänds ett positivt budskap ut med tanke på införandet av en skatt på finansiella transaktioner, vilket det aldrig

har varit fråga om förrän nu; när det gäller den ekonomiska krisen gör Europaparlamentet ett starkt yttrande om internationell samordning i syfte att undvika tillsynsarbitrage. I resolutionen betonas att förbättringen av aktsamhetsregler inom ramen för G20 består av en strategi med "minimiharmonisering" som inte får förhindra att EU tillämpar högre standarder; när det gäller övervakning av finanssektorerna har Europaparlamentet tagit ett viktigt steg mot en förbättrad och mer centraliserad strategi för övervakning av finansmarknader med inrättandet av en enda finansiell tillsynsmyndighet som det slutliga målet.

Maria da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) G20-gruppen har åtagit sig att nå en överenskommelse vid toppmötet i Köpenhamn, och det är väsentligt att EU fortsätter att spela en ledande roll i förhandlingarna för att nå en omfattande och rättvis överenskommelse. Överenskommelsen i Köpenhamn kan driva på den ekonomiska tillväxten, främja ren teknik och säkerställa att nya arbetstillfällen skapas i industrialiserade länder och utvecklingsländer.

Att det finns en överenskommelse om finansiering av och tekniskt stöd till ren, förnyelsebar energi och energieffektivitet i u-länder är nödvändigt för att nå en stabil överenskommelse i Köpenhamn. Det är viktigt att definiera en konkret modell för att maximera chanserna att nå en överenskommelse i Köpenhamn. I den internationella överenskommelsen måste man säkerställa en gemensam minskning av utsläppen av växthusgaser enligt rekommendationerna i den fjärde utvärderingsrapporten från Mellanstatliga panelen för klimatförändringar (25–40 procent fram till 2020 i förhållande till 1990) och måste fastställa en långsiktig minskning för EU och andra i-länder på minst 80 procent fram till 2050 i förhållande till 1990.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) G20-toppmötet som hölls i Pittsburgh den 24–25 september var framgångsrikt på olika områden, såsom att diskutera behovet av att ta itu med orsakerna till finanskrisen för att garantera att sådana händelser inte inträffar igen i framtiden. Jag instämmer i detta och har därför röstat för resolutionen.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic och Alf Svensson (PPE), skriftlig. Vi har i dag röstat för resolutionen om G20. Vi har emellertid valt att rösta emot införandet av en finansiell transaktionsskatt eftersom det motverkar fattiga länders kapitalbildning och utgör ett hinder mot den utveckling och tillväxt som har lyft länder och människor ur fattigdom de senaste 30 åren. Vi är även emot införandet av en sysselsättningsfond för utjämning av konjunktursvängningar på internationell nivå eftersom det riskerar att bevara gamla och förlegade strukturer och därmed hindra framväxten och utvecklingen av nya jobb. Det skulle kräva införandet av ett internationellt beskattnings- och fördelningssystem utan demokratisk kontroll och med uppenbara risker för korruption av olika slag. Det är viktigt att människor som drabbas av krisen kan få stöd och hjälp, men detta hanteras bäst på nationell nivå, inte av ett internationellt byråkratiskt system.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Delegationen av valda representanter från Mouvement Démocrate (gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa – Frankrike) välkomnar antagandet av resolutionen om slutsatserna från G20-toppmötet. Genom detta beslut bekräftar Europaparlamentet att EU måste upprätta ett system för finansiell tillsyn och en gemensam finansmyndighet. Vi måste sträva efter en långsiktig finanspolitisk stabilitet för att inte skada kommande generationer. De omedelbara prioriteringarna måste vara att skapa arbetstillfällen och skydda medborgarna från krisens effekter. Vi har röstat ja till ändringsförslagen 5, 8, 11, 12 och 13 och beklagar att Europaparlamentet inte gick längre i fråga om öppenhet i bokföringen, kampen mot skatteparadis och miljöåtagandena ("New Green Deal"). Vi upprepar även vårt engagemang för en typ av Tobinskatt på finansiella transaktioner. I detta avseende uppmanar vi Europaparlamentet att inleda en diskussion om hur en sådan skatt ska definieras.

Frank Engel (PPE), skriftlig. – (FR) Även om vi instämmer i de huvudsakliga riktlinjerna i Europaparlamentets resolution om G20-toppmötet i Pittsburgh och av det skälet har gett vårt stöd till den, vill Luxemburgdelegationen från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) uttrycka vissa reservationer om delar av resolutionen som är otillfredsställande.

För det första nämns i slutsatserna från Pittsburgh behovet att låta dem som blir föremål för räddningsåtgärder bidra till kostnaden för dessa åtgärder. Detta är inte samma sak som att ta fram en skatt på finansiella transaktioner, som det föreslås i parlamentets resolution. För det andra rekommenderar vi ett system för finansiell tillsyn i vilket man i framtiden sammanför de nationella tillsynsmyndigheterna och de tre EU-organen. Ett sådant system håller på att upprättas inom ramen för EU:s lagstiftningsförfarande.

Slutligen är det viktigt att förhindra det utbredda bruket av termen "skatteparadis", som hämtats från G20-gruppen. Jurisdiktioner som inte på något sätt är skatteparadis har godtyckligt tagits med på en "grå lista", medan verkliga skatteparadis även fortsättningsvis slipper alla former av påtryckningar från

G20-gruppen och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Att kalla länder med måttlig beskattning "skatteparadis" hjälper oss inte att komma ur krisen, eftersom dess orsaker ligger någon annanstans.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade ja till Europaparlamentets resolution om G20-toppmötet, som hölls i Pittsburgh den 24–25 september, eftersom jag anser att de nuvarande ekonomiska svårigheterna måste ses som en möjlighet att främja Lissabonstrategins mål och upprepa ett åtagande att bekämpa arbetslöshet och klimatförändringar samt skapa en europeisk strategi som leder till en ekonomisk återhämtning som är långsiktigt stabil. Det är dock synd att förslaget till en typ av Tobinskatt på finansiella transaktioner inte har antagits, eftersom den skulle göra det möjligt att begränsa överdriven spekulatation samt främja finansiell stabilitet och investeringar på lång sikt.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Mot bakgrund av den globala ekonomiska krisen och dess allvarliga sociala följder blir de beslut som fattas av G20-gruppen mycket viktiga. Det är genom samordnade insatser av medlemmarna i G20-gruppen som vi kan bygga upp ett finansiellt system som bidrar till en jämnare och mer stabil ekonomisk utveckling i framtiden, och därigenom undvika kriser som den nuvarande.

Vi i EU kan inte agera på egen hand och anta regler som inte följs av andra länder, eftersom detta skulle bli till nackdel för EU:s ekonomi i den globaliserade värld vi lever i.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag är nöjd med de överenskommelser som nåddes vid G20-toppmötet i Pittsburgh. Som en följd av kapitalets globalisering kräver åtgärder för att bekämpa och förhindra nya kriser så mycket internationellt samarbete som möjligt. Jag är glad över överenskommelserna, som är inriktade på ekonomisk tillväxt, främjande av sysselsättningen och reglering av marknaderna, och jag hoppas att dessa mål i hög grad förverkligas. En skatt på finansiella transaktioner för att möjliggöra kontroll av överdriven spekulatation och främja långsiktiga investeringar kan endast fungera om den tillämpas på global nivå.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den resolution som antagits i dag är i linje med de ståndpunkter som redan har antagits av olika EU-organ, inklusive Europaparlamentet, i ett försök att dölja de verkliga orsakerna till den ekonomiska och sociala krisen och, genom att manipulera den, påskynda och främja en fortsättning på och utveckling av den politik som orsakade krisen. Bland annat när det gäller skatteparadis tas endast hänsyn till att dessa "har undergrävt den finansiella regleringen" och rekommenderar endast att det är nödvändigt att "förbättra skatteöppenheten och informationsutbytet".

Vad som krävs, och vad som inte nämns i resolutionen, är att man överger den nyliberala politik som medför att tjänster liberaliseras och privatiseras, arbetstagarnas rättigheter angrips och tillverkningsstrukturerna förstörs. Denna politik leder till försämrade levnadsförhållanden, skulder, ökad arbetslöshet, anställningsotrygghet och fattigdom. Det är nödvändigt att värdesätta arbetet och arbetstagarna, skydda produktiva sektorer och offentliga tjänster, att på ett verkligt sätt göra den ekonomiska makten underordnad den politiska makten, att bekämpa och straffa korruption och ekonomisk brottslighet samt göra slut på skatteparadisen.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade nej till samtliga ändringsförslag som lades fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen om G20-resolutionen, för att protestera mot den gruppens taktik att alltid öppna upp debatter på nytt genom allmänt demagogiska ändringsförslag. De gröna hade förhandlat fram det gemensamma resolutionsförslaget och fått sina krav tillgodosedda i många ändringsförslag. Det oaktat har de inte undertecknat det gemensamma resolutionsförslaget så att de kan ställa till en scen vid plenarsammanträdet.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi röstade nej till resolutionen om G20-toppmötet av ett bra skäl: ingenstans ifrågasätts det globala finansiella system som är roten till krisen. I resolutionen fastslås till och med att vi behöver ännu mer globalisering, ännu mer liberalisering, samt den så kallade skyddsåtgärden som består av multilaterala institutioner och organ ämnade att bli en världsregering.

Men genom att vägra förändra systemet garanterar man att de få användbara och nödvändiga åtgärdsförslagen går i stöpet. Genom att till varje pris försöka rädda systemet som det ser ut i dag, med marknader som har allt mindre samband med den reala ekonomin, bereder man väg för andra kriser och ser till att det uttalade målet att skapa arbetstillfällen inte uppnås.

Ekonomi är inte ett mål i sig; den utgör bara ett medel för att uppnå politiska mål, framsteg i samhället och mänsklig utveckling. Så länge man underkastar sig ekonomins påstådda krav och kapitulerar inför de förment oföränderliga marknadslagarna kommer man inte att lösa några problem.

Sylvie Goulard (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag skulle som företrädare för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa vilja förklara varför vi lade ned våra röster vid omröstningen om gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens ändringsförslag om en typ av Tobinskatt. Vår grupp har beslutat att inrätta en arbetsgrupp i denna fråga för att klargöra syftet med och de praktiska detaljerna kopplade till denna skatt. Med full insikt i förhållandena kommer sedan de politiska grupperna att kunna enas om en gemensam strategi i denna fråga, en strategi som har samma innebörd för alla och som kan försvaras i behöriga internationella organ.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen om G20-mötet i Pittsburgh. Den aktuella ekonomiska krisen är verkligen global både vad gäller ursprunget och effekterna, och därför är det väsentligt med samordnade internationella åtgärder för att hitta lösningar. Nationella regeringar har alla en roll att spela i dessa lösningar, och samordnade åtgärder på EU-nivå kommer att ge garantier för att EU kan gå i bräsch för den globala återhämtningen. Den skotska regeringen propagerar för ett program som syftar till att stödja sysselsättning och samhällen, stärka utbildning och färdigheter samt investering i innovation och framtidsindustrier. Tillsammans med de andra länderna i Europa kommer vi att kunna övervinna de prövningar vi nu står inför.

Arlene McCarthy (S&D), skriftlig. – (EN) Jag och mina kolleger från Labourpartiet stöder starkt de åtaganden som G20 gjort för att få till stånd en skatt på finansiella transaktioner. Mot bakgrund av de kostnader som skattebetalarna drabbats av under krisen är det viktigt att vi kan säkerställa att finanssektorn bidrar fullt ut och på ett rättvist sätt för att få till stånd en förbättring av de offentliga finanserna. Tobinskatten är en typ av skatt på finansiella transaktioner som har föreslagits. Vi stödde inte ändringsförslag 8 eftersom vi måste beakta alla alternativ i stället för att specifikt binda oss för en "Tobinskatt". Vidare föreslås i ändringsförslaget att en ensidig europeisk form av en sådan skatt bör övervägas. Branschen för finansiella tjänster är en global industri, och vårt arbete måste även fortsättningsvis vara inriktat på att säkerställa en skatt på transaktioner som är effektiv och som fungerar på global nivå.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag lade ned min röst i fråga om ändringsförslag 8 om skatt på finansiella transaktioner. Jag är för en sådan skatt, men jag anser att den måste finnas på global nivå i stället för på europeisk nivå för att vara verkningsfull.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det gemensamma förslaget till resolution om G20-toppmötet i Pittsburgh har många positiva inslag. I resolutionsförslaget påpekas exempelvis rent ut svårigheterna med de finanspolitiska stimulansåtgärder som har införts av flertalet stater. Konsolideringen av de nationella budgetarna måste ges en betydande roll under de kommande åren. Jag välkomnar även att man försöker ta itu med krisens orsaker, med hänvisning till den ohämmade spekulativen och bristen på reglering av finansmarknaden. Detta har dock endast gjorts på ett ytligt sätt. Man tränger inte ned till de verkliga reformer som behövs. Med tanke på den enorma kris som vi fortfarande befinner oss i och som tyvärr kommer att leda till många fler arbetslösa, är detta alldeles för lite. Av det skälet har jag lagt ned min röst.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I förslaget till resolution om G20-toppmötet i Pittsburgh slås det uttryckligen fast att krisen är en följd av vårdslöst och oansvarigt risktagande från vissa finansinstituts sida samt brist på reglering av finansmarknaden. Dörren lämnades därmed vidöppen för total spekulativitet. Det är därför än viktigare att snabbt införa lämpliga regler för marknaderna. Vissa av de idéer som i detta hänseende läggs fram i förslaget välkomnas varmt. Det är dock olyckligt att man i förslaget även ställer sig bakom Basel II-regelverket, som enligt vår egen erfarenhet har lett till att kapitalflödet till små och medelstora företag praktiskt taget har sinat. Det kategoriska sloandet av banksekretessen är inte något som jag kan stödja, av hänsyn till alla små bankkunder. Av detta skäl beslutade jag att lägga ned min röst vid slutomröstningen.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Först och främst välkomnar jag att man vid G20-toppmötet tog itu med sådana viktiga frågor som hållbar ekonomisk tillväxt, sysselsättning och potentiella klimatförändringar, som skulle kunna göra vår planet obebodlig. Dessa är aktuella globala frågor som allmänt betraktas som livsviktiga för den europeiska tillväxten.

I detta avseende välkomnar jag beslutet att fortsätta stimulansåtgärderna för ekonomisk återhämtning och det uppvisade engagemanget i en strategi som kan göra Lissabonagendans principer genomförbara, särskilt det globala intresset för att genomföra den globala sysselsättningspakten. På denna punkt är det viktigt att

betona det brådskande behovet av att inrätta en sysselsättningsfond för utjämning av konjunktursvängningar på internationell nivå och ambitiösa finanspolitiska stimulanspaket som skapar och bevarar arbetstillfällen, samt en stark socialpolitik till stöd för sårbara grupper.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – Den finansiella krisen uppstod delvis på grund av att banker missbrukade sina kunders förtroende och tog för stora risker med kundernas pengar. Vi tycker att det behövs en fördjupad diskussion om hur gränsöverskridande finansiella transaktioner ska hanteras. Vi tycker inte att den så kallade Tobinskatten på ett effektivt sätt motverkar spekulation, men vi välkomnar en diskussion om hur finansiella företag som banker, fondbolag och försäkringsbolag kan bidra till en sund och stabil finansmarknad. Den finansiella krisen visar att det behövs gränsöverskridande lösningar på gränsöverskridande problem. Denna diskussion bör därför föras globalt och inte enbart inom EU.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar de överenskommelser som nåddes vid G20-toppmötet, som jag är mycket nöjd med och som allmänt betraktades som ett steg i rätt riktning.

Eftersom viktiga frågor som reglering och övervakning av finansmarknaderna och de offentliga finansernas hållbarhet diskuterades, vill jag särskilt betona frågan om hållbar ekonomisk tillväxt och sysselsättning.

Jag är glad över att de prioriteringar som antagits av G20-gruppen är grundade på hållbar ekonomisk tillväxt i den reala ekonomin, som inte bara garanterar skapandet av arbetstillfällen utan även tjänar som en garanti för att allmänheten, särskilt de fattigaste och mest sårbara, skyddas från krisens negativa verkningar. Jag är även glad över G20-ledarnas åtagande att tackla arbetslöshetskrisen på internationell nivå och göra främjandet av arbetstillfällen till en central del av återhämtningsplanen.

Jag beklagar endast att man vid G20-mötet misslyckades med att nå en överenskommelse i fråga om den globala kampen mot klimatförändringarna.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Det var viktigt för Europaparlamentet att sända en tydlig signal till världens främsta ledare efter G20-toppmötet i Pittsburgh. Denna signal har sänts genom den resolution som antogs i dag, i vilken det påpekas att vi visserligen har den värsta delen av finanskrisen bakom oss men att följderna vad beträffar budget och sysselsättning kommer att vara påtagliga en lång tid framöver utan gemensamma åtgärder av EU, Förenta staterna och Kina. De senare har redan fattat beslut om en reform av Internationella valutafonden, övervakning av börsmäklarnas bonusar, kapitalkrav och insyn när det gäller komplexa finansiella produkter, så G20-mötet var inte förgäves.

Trots det måste fortfarande tre stora uppgifter fullgöras om det ska kunna göras några framsteg i kontrollen av globaliseringen. Den första uppgiften är att på ett verkligt sätt ta itu med skatteparadiserna, eftersom så mycket pengar saknas i statskassorna. Den andra är att förhindra en valutahandelsstorm som en följd av misslyckandet att omvika växelkurserna och bruket av devalveringar i konkurrenssyfte. Den tredje uppgiften är att ta itu med prisvolatiliteten för grundläggande handelsvaror, särskilt livsmedel, eftersom detta bidrar till att öka obalansen och fattigdomen i världen.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Fru talman, mina damer och herrar! Det nyligen genomförda G20-toppmötet i Pittsburgh har bekräftat att den ekonomiska situationen gradvis stabiliseras. Det är dock fortfarande nödvändigt att hålla i minnet de problem som vissa ekonomier kan ställas inför. Mötet gjorde det möjligt att bekräfta staternas beslut att förbättra systemet för reglering av finansmarknaderna. Den största faran, som vi inte får tillåta, är en fortsatt ökning av arbetslösheten, sjunkande efterfrågan och minskning av produktionen. De principer som föreslogs i Pittsburgh bör utgöra grunden för den gemensamma ekonomiska utvecklingen i världen. Vid toppmötet bekräftades behovet av ytterligare insatser för att inrätta institutioner och instrument för granskning och övervakning på olika områden av den globala marknaden.

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Europaparlamentets labourgrupp stödde den här resolutionen och gav stöd till att förstärka de framsteg som gjordes i Pittsburgh förra månaden. Utan åtaganden för att förbättra den multilaterala övervakningen inom IMF och för att få andra ekonomier utöver de nuvarande medlemmarna mer engagerade går det inte att uppnå någon nämnvärd framgång. Det finns mycket att lovorda i denna resolution, och med omsorgsfulla överväganden kan större framsteg förväntas när det gäller problemen med finanskrisen.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Först och främst välkomnar jag att man vid G20-toppmötet tog itu med sådana viktiga frågor som hållbar ekonomisk tillväxt, sysselsättning och potentiella klimatförändringar,

som skulle kunna göra vår planet obeboelig. Dessa är aktuella globala frågor som allmänt betraktas som livsviktiga för den europeiska tillväxten.

I detta avseende välkomnar jag beslutet att fortsätta stimulansåtgärderna för ekonomisk återhämtning och det uppvisade engagemanget i en strategi som kan göra Lissabonagendans principer genomförbara, särskilt det globala intresset för att genomföra den globala sysselsättningspakten. På denna punkt är det viktigt att betona det brådskande behovet av att inrätta en sysselsättningsfond för utjämning av konjunktursvängningar på internationell nivå och ambitiösa finanspolitiska stimulanspaket som skapar och bevarar arbetstillfällen, samt en stark socialpolitik till stöd för sårbara grupper.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det grekiska kommunistpartiet röstade nej till de konservativas, socialdemokraternas och liberalernas resolutionsförslag, eftersom det utgör essensen av monopolens strategiska ambition att vältra över de smärtsamma följderna av den kapitalistiska finansiella krisen på arbetarklassen. Kapitalismens politiska språkrör uppmanar i resolutionen medelklassens regeringar att fortsätta stödja monopolens vidunder med färskta offentliga medel och att man samtidigt "upprättar sunda statliga finanser", vilket innebär ännu större nedskärningar inom sociala utgifter, hälsovård, välfärd, utbildning och så vidare. De välkomnar skapandet av "anständiga arbetstillfällen" som ska ersätta fasta heltidsanställningar med dåligt betalda, flexibla och osäkra jobb med minsta möjliga antal rättigheter. Plutokratins politiska företrädare föreslår denna "anständighet" för arbetarklassen. I resolutionen efterlyser man ett stärkande av internationella imperialistorganisationer (Internationella valutafonden, Världsbanken, Världshandelsorganisationen) och bereder väg för en "grön" kapitalavkastning med klimatförändringarna som förevändning och en fullständig liberalisering av den internationella handeln, vilket ger en signal till monopolen att tränga ännu längre in på utvecklingsländers och fattiga länders marknader och plundra deras lukrativa naturtillgångar och arbetskraft.

– Resolutionsförslag: Den ekonomiska och finansiella krisens följder för utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Utvecklingsländerna drabbas hårt av upprepade kriser som de kriser som orsakades av livsmedels- och bränslepriserna, samt klimatförändringarna. De lider svårt av finanskrisens och den ekonomiska konjunkturedgångens följder. Det är nödvändigt att EU och dess medlemsstater tar sitt ansvar som internationella aktörer, infriar sina löften om offentligt utvecklingsbistånd och fortsätter att bidra till strävan att nå millennieutvecklingsmålen.

EU har tidigare lagt 8,8 miljarder euro i utvecklingsbistånd, budgetstöd och jordbruksfinansiering som omedelbar åtgärd samt föreslår 500 miljoner euro för att stödja sociala utgifter i utvecklingsländer genom FLEX-mekanismen för AVS-länderna. Det är viktigt att budgetstödet inriktas på områdena hälsa, anständiga arbetsförhållanden, utbildning, sociala tjänster och grön tillväxt. Kommissionen uppmanas att hitta nya finansieringskällor för att trygga Europeiska utvecklingsfonden (EUF). Det är också viktigt att EUF ingår i gemenskapsbudgeten. Samtidigt är det nödvändigt med ökad samstämmighet mellan EU:s handels-, budget-, klimat- och utvecklingspolitik.

Utvecklingsbiståndet måste gynna ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170.1 första stycket i arbetsordningen.)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Trots att det verkligen inte var utvecklingsländerna som var orsaken till krisen är det verkligen sant att det är de som har drabbats av de mest negativa och oproportionerliga konsekvenserna av den. Detta är anledningen till att jag röstade för denna resolution.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Trots att den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen inleddes i Förenta staterna har dess följder påverkat hela världen. Den har påverkat Europa och i ännu högre grad drabbat utvecklingsländerna, antingen genom de mänskliga kostnaderna av att miljoner människor drabbades av extrem fattigdom eller genom att ländernas redan bräckliga ekonomier försvagades.

Det är angeläget att alla enheter som spelar en aktiv roll inom det offentliga utvecklingsbiståndet – särskilt Bretton Woods-institutionerna – reagerar snabbt och ändamålsenligt på situationen. Det är även nödvändigt att EU och dess medlemsstater föregår med gott exempel när det gäller utvecklingsbistånd genom att uppfylla sina internationella åtaganden till dessa länder, genom att brådskande öka hjälpen för att uppnå millennieutvecklingsmålen och genom att öka volymen av offentligt utvecklingsbistånd, som inte räcker till för att reagera på krisens följdsador i utvecklingsländerna.

Det är även angeläget, särskilt under den period som föregår Köpenhamnskonferensen, att EU och andra internationella aktörer artikulerar sin handels-, klimat-, bistånds- och utvecklingspolitik. Av dessa skäl stöder jag denna resolution.

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Vi står inför en nödsituation i fråga om utvecklingsbistånd och humanitärt bistånd på grund av den ekonomiska krisen. Den mänskliga kostnaden av krisen fortsätter att öka, särskilt eftersom konjunkturnedgången följer in på de kriser som orsakades av livsmedels- och bränslepriserna. Tyvärr är en av de direkta följderna av den ekonomiska krisen en internationell givarkris, mot bakgrund av den accelererade fattigdomsökningen. Bara under 2009 har 90 miljoner människor tvingats ut i extrem fattigdom, samtidigt som antalet arbetslösa har ökat med 23 miljoner. En strimma av hopp erbjuds av de förslag som har antagits i dag för att hjälpa de mest utsatta länderna, utvecklingsländerna. Dessa förslag räcker dock inte, med tanke på att de 6 miljarder US-dollar som erhålls från försäljningen av Internationella valutafondens guldreserver och som är avsedda som bistånd till de fattigaste länderna endast kan täcka omkring 2 procent av deras faktiska behov. Följaktligen anser jag att större påtryckningar måste utövas på G20-staterna så att de uttryckligen tar på sig huvudansvaret för att ha satt igång krisen och mobiliserar resurser i form av krisstöd till utvecklingsländerna. Med tanke på behovet av att rationalisera systemet välkomnar jag resolutionens kritik mot Pittsburgh-toppmötets misslyckande med att tackla frågan om en reform av de internationella finansinstitutionerna, med hänsyn till Bretton Woods-institutionernas långsamma reaktion på krisen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Utvecklingsländerna har drabbats hårt av den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen och det befaras att deras tillväxt- och framstegsindex kommer att uppvisa en starkt försvagad utveckling eller till och med allvarig tillbakagång. EU och dess medlemsstater måste i egenskap av viktiga givare hålla detta i minnet och överväga att öka biståndet till dessa länder. Alternativet är att vissa av dem ohjälpligt sjunker ned i en fattigdom som skulle kunna leda till eller förvärra sociala och politiska konflikter samt bidra till brist i regioner som med svårighet har strävat efter fred och utveckling.

Denna ökning, som måste karaktäriseras av flexibilitet, fantasi, solidaritet och sunt förnuft, måste åtföljas av en sträng övervakning av givarna i fråga om hur biståndet används och genom att på ett ändamålsenligt sätt spåra de belopp som ges till mottagarländerna, från överföring till slutmottagare. Det civila samhället och parlamenten i dessa länder måste medverka i denna öppenhetssträvan, och EU måste främja nationella debatter om hur det mottagna biståndet ska användas.

Trots den ekonomiska konjunkturnedgången kan och får EU inte stänga in sig och ignorera de brännande frågorna i omvärlden.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Utvecklingsländerna har drabbats hårt av den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen, som orsakades av banker och andra spekulanter i Förenta staterna. Detta har en enorm inverkan på deras redan svaga ekonomier och kommer att göra ytterligare miljontals människor arbetslösa. De arbetslösa kommer när så är möjligt att söka sin räddning i Europa och därigenom ytterligare öka migrationstrycket på Europa. Vi européer måste därför stödja dessa länder för att bygga upp deras ekonomier. Den nuvarande formen av utvecklingsbistånd är ett olämpligt verktyg för detta ändamål, eftersom mycket pengar försvinner i mörka kanaler eller leds tillbaka till europeiska bankkonton tillhörande korrumperade despoter. Trots ett antal positiva idéer lade jag av detta skäl ned min röst i slutomröstningen om utvecklingsutskottets förslag.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – Den finansiella krisen uppstod delvis på grund av att banker missbrukade sina kunders förtroende och tog för stora risker med kundernas pengar. Vi tycker att det behövs en fördjupad diskussion om hur gränsöverskridande finansiella transaktioner ska hanteras. Vi tycker inte att den så kallade Tobinskatten på ett effektivt sätt motverkar spekulation, men vi välkomnar en diskussion om hur finansiella företag som banker, fondbolag och försäkringsbolag kan bidra till en sund och stabil finansmarknad. Den finansiella krisen visar att det behövs gränsöverskridande lösningar på gränsöverskridande problem. Denna diskussion bör därför föras globalt och inte enbart inom EU.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Som nämns i utvecklingsutskottets resolutionsförslag, vilket länder det till heder, har den nuvarande globala finansiella och ekonomiska krisen hårdast drabbat de fattigaste länderna. De utvecklingsmål som har uppnåtts i många utvecklingsländer är hotade och det tycks allt svårare att uppnå millennieutvecklingsmålen. Trots i-ländernas många löften, som exempelvis tillkännagetts offentligt vid G20- och G8-toppmötena, är den mängd bistånd som skickas till

utvecklingsländerna inte i närheten av vad som utlovades. I själva verket var mängden utvecklingsbistånd från många EU-medlemsstater mycket mindre än vad de hade lovat redan innan krisen utbröt.

Krisen kan även innebära en ny möjlighet. Den betydande ökningen av Internationella valutafondens resurser och förändringar av den organisationens system för beslutsfattande utgör två skäl till att anta att en viss positiv utveckling äger rum. Reformen av Internationella valutafonden och de extra resurserna fyller ett trängande behov, men detta kan i sig inte på långa vägar underlätta situationen för de fattigaste i världen. De industrialiserade länderna måste infria sitt löfte när det gäller åtagandet om millennieutvecklingsmålen och om de 0,7 procent av BNP som behövs för att öka utvecklingsbiståndet. Den finansiering som behövs för att bekämpa och anpassa sig till klimatförändringarna är ytterligare ett ansvarsområde som den industrialiserade världen inte har råd att försöka slingra sig ur. En grundläggande stöttepelare för de nya internationella reglerna måste vara att parterna i ökad utsträckning får lika möjligheter både vid omarbetandet och efterlevnaden av reglerna.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Fru talman! Jag röstade ja till ett antagande av resolutionen, eftersom jag anser att den innehåller många träffande anmärkningar både om orsakerna till och följderna av dagens svåra situation i utvecklingsländerna. Jag vill framför allt betona att den nuvarande ekonomiska krisen inte bara är en följd av finansmarknadernas sammanbrott, utan även av de tidigare livsmedels- och energikriserna. Jag anser att det är nödvändigt att vidta åtgärder för att på ett snabbare och mer ändamålsenligt sätt använda hjälpmedel som har gjorts tillgängliga av i-länderna. Detta är särskilt viktigt med tanke på att de rika länderna för närvarande brottas med interna problem som otillräcklig budget eller tidsbegränsningar. Jag betonar än en gång att det är viktigast att förenkla förfarandena så att medel som flyttas från rika till fattiga länder inte försvinner i ett hav av byråkrati.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) Att ge bistånd till utvecklingsländer är en plikt som EU inte får överge. Den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen har gett globaliseringen en ny dimension. Idén om en skatt på finansiella transaktioner var nyttig: president Nicolas Sarkozy har gjort den till en av sina prioriteringar. Det verkar som om EU har angett tonen och att resten av världen följer efter. Den internationella finansverksamhetens nya, hållbara funktionssätt måste grundas på rättvisa.

Därför beklagar jag att Michèle Strifflers och Maurice Pongas ändringsförslag har förkastats, eftersom man där föreslog en skatt på finansiella transaktioner som skulle läggas ihop med det offentliga utvecklingsstödet så att de minst utvecklade länderna skulle kunna dra nytta av den. Det är sant att våra ekonomier och finansiella system skulle ha fått en större skattebörda, men EU skulle därigenom ha inlett en stor internationell solidaritetsrörelse.

Vi kan fortfarande hoppas att den resolution som har antagits här kommer att sporra unionen till att infria sina åtaganden och hjälpa utvecklingsländerna att hålla takten med globaliseringen.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag stödde helhjärtat den resolution som lades fram av utvecklingsutskottet om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna. Europaparlamentet uppmanar med rätta EU att utrota problemen med skatteparadis, skatteflykt och olaglig kapitalflykt i utvecklingsländerna. Internationella valutafonden har med rätta skjutit till medel för att bekämpa den finansiella och ekonomiska krisen. Samtidigt är det rent ut sagt alarmerande att 82 procent av dessa resurser hittills har gått till Europa och endast 1,6 procent till Afrika. Det som framför allt måste prioriteras nu är en minskning av fattigdomen. Det är även nödvändigt att avtalen om ekonomiskt partnerskap används som ett instrument för att ge de berörda länderna en handelsfördel, samtidigt som dessa länder tillåts lämna känsliga produkter och sektorer, såsom investeringar och tjänster, utanför förhandlingarna. Jag beklagar att ändringsförslaget där kommissionen och medlemsstaterna uppmanades att lägga fram förslag till innovativa finansieringsmekanismer, som en skatt på finansiella transaktioner som komplement till det offentliga utvecklingsbiståndet, inte beaktades.

Iva Zanicchi (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade ja till resolutionsförslaget men anser att det är nödvändigt att göra några förtydligande anmärkningar. Den nyligen inträffade finansiella krisen har lett till en global ekonomisk lågkonjunktur som på grund av sina många återverkningar särskilt har drabbat utvecklingsländerna, vilket förvärrar livsmedelskrisen. Enligt uppgifter från FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation överstiger antalet svältande i världen för första gången i historien en miljard människor. Samtidigt är antalet undernärda 100 miljoner fler än 2008.

Verkningarna av den finansiella krisen på AVS-länderna har varit förödande och har gjort miljöproblemen och prisvolatiliteten för livsmedel än mer komplexa. Dessa länder, som får den minsta mängden bistånd, är inte ansvariga för krisen men har drabbats hårdast av dess följder. Detta är inte längre godtagbart. Av dessa

skäl och i en situation som det inte är klichéartat att kalla tragisk, anser jag att det är nödvändigt att förbättra kvaliteten på det bistånd som ges dessa länder, hellre än att bara ta hänsyn till kvantiteten. Jag anser att det är nödvändigt att agera mer öppet och ändamålsenligt när medlen används och jag anser att det är nödvändigt att kontrollera de uppnådda resultaten på ett opartiskt sätt.

Talmannen. – Röstförklaringarna är härmed avslutade.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

10. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

11. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

12. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

13. Avbrytande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session avbruten.

(Sammanträdet avslutades kl. 11.50.)